

Adventes Vēstis

2015. gada jūnijs, #6 (232)

Vienoti Kristus
cerībā

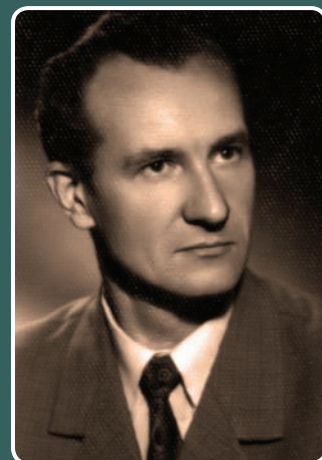
TĒMA:
ELENA VAITA
ADVENTISTU
KUSTĪBĀ

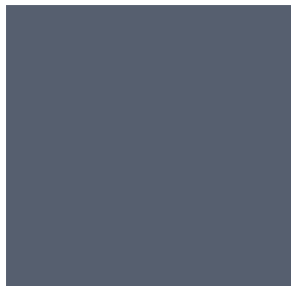
INTERVIJA AR
ALEKSEJU
OPARINU NO
UKRAINAS

SVĒTRUNA
"KĀDA IR
DZĪVES JĒGA?"

"BAZNĪCU
NAKTS" LAIKĀ
ATVĒRTI ARĪ
ADVENTISTU
DIEVNAMI

INTERVIJA
AR NIKODEMU
KARČEVSKI

Latvijas ziņas	4
Tēma	7
Intervija	13
Vārds mācītājam	16
Jauniešiem	18
Bērniem	20
Liecība	22
Notikums	23

Labākais Sabiedrotais

Gribu jūs visus sveikt ar gada skaistākā un siltākā laika iestāšanos! Bērniem un jauniešiem noslēdzies mācību gads, mums – pieaugušajiem – darba pilnas rokas, bet arī iespējas vairāk laika pavadīt ar saviem bērniem. Mēs varam priecāties par siltumu, dabu, dārza veltēm – visu to labo, ko Dievs mums ir devis.

Man tomēr nav tāda prieka, kādam vajadzētu būt, sagaidot vasaru un siltumu. Mani apbēdina tas, kas notiek mums apkārt pasaulē – karš Ukrainā, milzīgie zaudējumi Nepālā, mazo un lielo ciešanas tuvu un tālu no mums. Sāp sirds un gribas palīdzēt, bet fiziski nevaru.

Bet ir Viens, kas visu var un to dara, un darīs.

Gatavojot šo ievadrakstu, lūdzu, lai Dievs uzrāda man kādu rakstvietu Bībelē. Man uzšķīrās Jesajas grāmatas 9.nodaļa, kurā pravietots par Jēzus nākšanu pasaulē. It kā Ziemassvētku temats: „Visi tie zābaki, kas kaujā mīdās, un drānas, kas asinīs novārtītas, sadegs par barību ugunij! Jo bērns mums ir dzimis, mums ir dots dēls, vara uz viņa pleciem, un viņu sauks vārdā – Brīnišķais padomdevējs, Varonis Dievs, Mūžīgais tēvs, Miera princis.” (Jes. 9:4,5)

Mums tomēr ir Kāds, pie kura vērsties, ja jūtamies bezspēcīgi un nomākti. Mums ir Kāds, kurš pazīst mūs kā neviens cits un ne tikai var, bet arī grib palīdzēt. Man šķiet, ka lielākais kara lauks ir mūsu sirdīs, un labākais sabiedrotais cīņās tur ir Kristus.

Ir vēl kāda skumja ziņa, kuru saņēmām jau tad, kad žurnāls bija gatavs, un kas cerību rod Kristū. Mūsu mīļa māsa, kas visus šos gadus, kopš iznāk „Adventes Vēstis”, ir bijusi nenogurdināma rakstu autore, Maina Roderte ir devusies dusēt līdz augšāmcelšanās rītam. Viņa nesavtīgi rūpējās par draudzes labklājību, aktīvi paužot savu pārliecību. Mums nesen ir bijusi arī plašāka intervija ar viņu. Tie, kas mani pazīst, zina: lai arī mūsu izpratne atsevišķos jautājumos atšķīrās, es viņu patiesi cienīju un mīlēju. Vēl iepriekšējā AV žurnāla numurā varējāt lasīt viņas rakstu. Viņas balss telefonā, runājot par raksta publicēšanu, bija enerģiska kā arvien. Lai arī zinājām, ka viņa ir smagi slima... Mīļā Maina, Tu savu ticības cīņu esi izcīnījusi, tagad Tev atlicis saņemt dzīvības vainagu, kuru Kristus Tev ir sagatavojis!

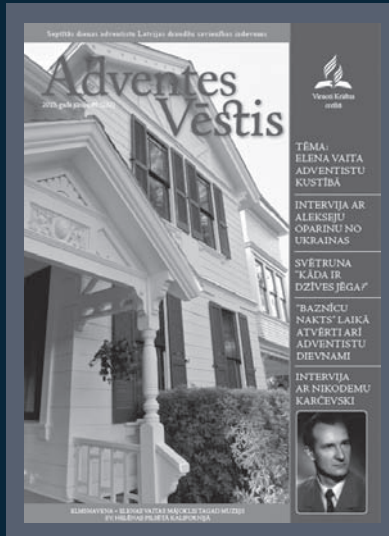
Lūgsim viens par otru, par Latviju un plašo pasauli! Lai Dievs Jūs visus svētī!

*Galvenā redaktore
Tatjana Tomsone*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 800 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Vasarsvētku vajadzība

“Un, tos sapulcinājis, Viņš tiem pavēlēja neaiziet no Jeruzālemes, bet gaidīt Tēva apsollījumu, ko jūs, tā Viņš sacīja, no Manis esat dzirdējuši. Jo Jānis gan ir kristījis ar ūdeni, bet jūs tiksiet kristīti ar Svēto Garu pēc nedaudz dienām. Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdejā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam.” (Apustuļu darbi 1:4,5,8)

Pēc Kristus augšāmcelšanās mācekļi, paklausot Viņa aicinājumam, 10 dienas pavadīja kopā Jeruzālemē. Mācekļi zemojās Dieva priekšā patiesā nožēlā par visu to, kas šķīra viņus no Dieva un traucēja evaņģēlija sludināšanai, un apgrūtināja viņu savstarpējās attiecības. Nožēlojot savu neticību, lepnumu, mīlestības trūkumu un nevienprātību, viņi saņēma Dieva dziedinošo piedošanu un visi tika piepildīti ar Svēto Garu, **“lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas no tumsas ir jūs aicinājis Savā brīnišķīgajā gaismā” (1 Pētera 2:9).**

Desmit dienas jūlija sākumā San Antonio, ASV dienvidu pavalstī Teksasā, norisināsies Septītās dienas adventistu vispasaules baznīcas sanāksme jeb Ģenerālkonferences sesija. Viena no lūgšanām, kuru 24 stundas diennaktī lūdzam kopā ar mūsu brāļiem un māsām Kristū visā pasaulē, ir lūgšana par Svētā Gara “izliesanos” Ģenerālkonferences sesijas laikā. Šeit varam saskatīt zināmas paralēles ar Apustuļu darbu pirmajās nodaļās aprakstītajiem notikumiem, kad mācekļi, paklausot Kristus pavēlei neatstāt Jeruzālemi, bet palikt visiem kopā lūgšanās un gaidīt Dieva apsollījuma piepildīšanos, piedzīvoja to, ko mēs šodien saucam par Vasarsvētku piedzīvojumu. Šis notikums sacēla kājās visu Jeruzālemi, jo Svētā Gara iespaidā 3000 cilvēku, patiesā nožēlā atzīstot savus grēkus, piedzīvoja dievišķās žēlastības piedošanas brīnumu un tika kristīti Jēzus Kristus vārdā. Ticība un lūgšana izmaina šo pasauli.

Redzot Bībeles praviotojumu piepildīšanos un pēdējā laika notikumu attīstību pasaulē, nostiprinās pārliecība par apustuļu laika notikumu atkārtotāšanās nepieciešamību šodien.

Mums jālūdz par šo “augšistabas pieredzi” mūsu personīgajās attiecībās ar Dievu, mūsu ģimeni un, protams, draudzēm. Īpašs aicinājums ir turpināt par to lūgt Ģenerālkonferences sesijas laikā, lai ikviens delegāts un apmeklētājs varētu piedzīvot Svētā Gara klātbūtnes svētības. Vēl vairāk, mums jālūdz, lai ikviens klātesošais varētu piedzīvot Svētā Gara kristību jeb tikt piepildīts ar Svēto Garu, lai Dievs pats vadītu visus notikumus gaidāmajā sesijā. Vai tas vispār ir iespējams? Es ticu, ka Dievam ir lieli un vareni plāni Adventistu baznīcai! Es ticu, ka Dieva Gars īpašā veidā darbosies Ģenerālkonferences sesijas laikā un arī notikumos, kuri sekos pēc tam. Bez Kristus un Viņa Gara mēs nespējam neko. Tie ir Dieva bērni, kas no atziņas trūkuma iet bojā, tā ir Kristus draudze, kas ir aicināta lūgt un Svētā Gara spēkā kopā ar Kristu nest labo vēsti par glābšanu. Ticība un lūgšanas ir sākums vislielākajām pārmaiņām pasaulē.

“Kad Svētais Gars nāca pār mācekļiem Vasarsvētku dienā, tas bija kā brāzmais, spēcīgs vējš. Tas tika dots neierobežotā mērā, piepildot to vietu, kur mācekļi atradās. Tāpat tas tiks dots mums, kad mūsu sirdis būs gatavas to saņemt.”

(Review un Herald, 10. 06. 1902.)

Tieši tāpēc tagad ir laiks ticības lūgšanām un jaunai vēl nebijušai pieredzei kopā ar Dievu!

Gaidāmie pasākumi

20. jūnijā

Bērnu un pusaudžu festivāls „Varavīksne” pl. 14:00 Talsu adventistu dievnāmā.

19.-26. jūlijā

Latvijas „Ceļa meklētāju” nometne.

15. augusts

Liepājas draudzes 110 gadu jubileja.

Bērnu prieks

Piedzīvojumu meklētāju klubīņš Rīgā „Jūras zvaigznītes” ir Latvijā lielākais. Droši vien tāpēc, ka tajā savu vietu ir atraduši vairāku Rīgas draudžu bērni, lielākoties no Rīgas 1. un Rīgas 5. draudzēs.

Visu gadu bērni ir cītīgi mācījušies, bet skolotājas un skolotāji nenogurstoši strādājuši, lai kalpotu mazajiem. Un jau kā tradīcija mācību gada nogalē maijā ir pavadīt laiku nevis dievnama telpās, bet ciemos pie dažiem bērniem viņu mājās. Vispirms maija sākumā lielo bērnu un vecāku pulciņu viesmīlīgi uzņēma Lefleru ģimene, savukārt maija beigās kopā sanākšana bija mūsu mājās.

Bērniem tā ir iespēja ne tikai draudzēties un kopā mācīties, bet arī izskrieties un laiku pavadīt aktīvi. Kopā devāmiem pārgājienā pa Garkalnes mežiem, kur ik pa brīdi bija pieturas ar dažādiem komandu uzdevumiem. Lai arī nedaudz smidzināja, mazie bija pilni entuziasma. Vienīgi pēc tam kājas bija pilnas smilšu, un iekšā mājās varēja nokļūt tikai caur vannas istabu. Savukārt mājās jau gaidīja vairāku meiteņu sagatavota nodarbība – bērni varēja katrs pats pagatavot paštaisītu mūzikas instrumentu.

Bet vecāki tikmēr pārrunāja gaidāmo tikšanos vasaras nometnē. Šovasar visi Piedzīvojumu un Ceļa meklētāji tiksies Piebalgā. Cik labi, ka ir tāda vasara un lielais vasaras brīvlaiks!

Aidis Tomsons

Lepnums par savējiem

Lepoties it kā neesot labi. Bet ja lepojas ne ar sevi, bet ar citiem? Protams, mēs zinām, ka visas labās dāvanas nāk no Debesu Tēva. Taču mums ir tāds prieks, ka Viņš tik daudz labas dāvanas ir uzdāvinājis tieši mūsu draudzītei!

Zinu, ka gandrīz vienmēr tie teatrālie uzvedumi, kurus paretam iestudē draudzēs

atsevišķas entuziastu kopas, ir kaut kur sameklēti un iztulkoti. Patiesībā tā nav tikai Latvijā. Piemēram, ASV tiek īpaši sacerēta kāda luga, un tad to iestudē draudzēs daudzviet pasaulē. Iedomājoties par to, man vienmēr gribas teikt milzīgu paldies Dievam, ka jau vairākas reizes mēs esam baudījuši milzīgo svētību – skatīt pašu draudzē tapšu oriģinālu

lugu ar pašu aktieriem, pašu sacerētu mūziku un pašu iestudētu horeogrāfiju. Un, skatoties to, tā vien gribas piezvanīt uz „Kultūras Rondo” Latvijas Radio vai „100 gramiem kultūras” Latvijas Televīzijā un sacīt: „Hei, brauciet skatīties, mēs nesam sliktāki nekā profesionālie teātri!”

Arī šopavasari mani pārņēma tā pati sajūta. Jau daudzus mēnešus šajā žurnālā bērnu lappusītē Ingrīda Markusa raksta vārniņu dialogus par veselības pamatprincipiem.

Cerams, ka esat tos lasījuši. Visam kulminācija par šo tematiku bija Bērnu festivāls „Varavīksne”, kas jau vairākus gadus notiek Latvijā. Nākamajā mēnesī „Adventes Vēstīs” varēsīt lasīt par to vairāk. Un vairākus gadus to vada vārniņas Krū un Krā jeb Ingrīda Markusa un Liene Žagara. Tad nu, domājot par gaidāmo festivālu, tapa ideja domas par veselības principiem ieaut bērnu ludziņā. Tie, kas ir iestudējuši uzvedumus, zina, cik daudz pūļu tas prasa. Bet šoreiz viss tapa pilnīgi no nulles. Ingrīda Markusa uzrakstīja lugu, Māris Žagars sacerēja tai mūziku un dziesmu, bet Liene Žagara kopā ar Ingrīdu domāja par vizuālo un skatuvisko: tērpiem, noformējumu, kustībām un, protams, pašu režiju. Savukārt bērni un jaunieši iemācījās milzīgus tekstus apjomus. Regulāri notika mēģinājumi dažādās vietās un veidos. Viens no mēģinājumiem bija arī mūsu mājās, un dažas fotogrāfijas no turienes redzat arī šajā lappusītē.

Savukārt maija beigās pirmizrāde notika mūsu pašu draudzē – Rīgas 5. draudzē. Apmēram 40 minūtes garā luga bija svētrunas vietā. Kā pēc tam sacīja mācītājs Uldis, tā bija vislabākā svētruna. Un nerimstošie aplausi pēc uzveduma lika jaunajiem aktieriem uz skatuves kāpt divreiz, lai paklanītos publikai. Vēlāk sekoja divas izrādes bērnu festivālā – vispirms Cēsīs, pēc tam Talsos. Cerams, ka daudzi mūsu lasītāji šo uzvedumu redzēja.

Un iepazīnās ar vilku, kurš bija atradis Vēstījumu no Dieva un, lasot to, pamazām kļuvis citāds. Lai arī mēs zinām, ka visas labās dāvanas nāk no Dieva, ticu, ka Dievs priecājas, ja mēs šīs dāvanas ne tikai lietojam, bet arī novērtējam gan dāvanu Devēju, gan tos, kas tās pavairo. Tāpēc es tiešām lepojos, ka varu būt draudzē ar cilvēkiem, kas patiesi un no sirds ar saņemtajām dāvanām rada tik daudz svētību prieku!

Aidis Tomsons

Ukrainas svētības LATVIJĀ

Nesen Latvijā viesojās daudziem pazīstamu grāmatu autors, vēstures pētnieks Aleksejs Oparins. Šī ir intervija ar viņu.

*Intervēja mācītājs
Andris Pešelis*

Tu esi bijis Latvijā jau vairākas reizes. Cik reižu jau esi bijis pie mums?

Latvijā esmu jau trešo reizi un trešo reizi brīnišķīgajā pilsētā Rīgā. Jau kopš pirmās reizes tā man ir palikusi atmiņā. Lai gan Eiropā ir daudz pilsētu, kurās ir saglabājušās celtnes kopš viduslaikiem, daudz arhitektūras pieminekļu, tomēr Rīga starp šīm pilsētām ieņem ievērojamu vietu. No vienas puses, tās ir celtnes, taču, no otras puses, šo pilsētu izceļ neparasts siltums. Tā ir pilsēta, kurā rodas vēlēšanās palikt uz dzīvi vai arī atgriezties vēlreiz un vēlreiz. To nosaka ne tik daudz pilsētas arhitektūra, bet gan tās atmosfēra, iedzīvotāju viesmīlība.

Tu esi apmeklējis vairākas mūsu draudzes. Kādu iespaidu tās uz tevi ir atstājušas?

Katru reizi apmeklējot Latviju, esmu nokļuvis latviešu vidē un pārsvarā latviešu draudzēs. Tomēr, lai gan ir valodas barjera, man nav sajūtas, ka es būtu ārzemēs. Man ir sajūta, ka esmu mājās, starp saviem brāļiem un māsām. Mēs brīnišķīgi spējam viens otru saprast. Iespējams, ka te izpaužas patiesa, kristīga adventistu brālība.

Tu lasi lekcijas par vēsturi. Taču ar ko isti tu nodarbojies Ukrainā?

Ukrainā es vadu Terapijas un praktiskās farmakoloģijas katedru Harkovas medicīnas akadēmijā. Mana profesija ir saistīta ar medicīnas praksi. Esmu ļoti priecīgs, ka esmu izraudzījies tieši šo profesiju, jo ar tās palīdzību cilvēkiem var sniegt reālu palīdzību, un tā prasa no manis nemitīgu attīstību.

Tātad tu esi mediķis, bet kādēļ tu sniedz lekcijas par vēsturi? Kādēļ tieši vēsture?

Varbūt tādēļ, ka vēsture ir mans vaļas prieks, bet varbūt pat mana otrā specialitāte, ja tā var sacīt, kopš bērnības. Man jaunībā bija jāveic izvēle – studēt vēsturi vai medicīnu. Es izvēlējos studēt medicīnu un to nenožēloju. Tomēr vēsture palika mans vaļasprieks, pateicoties kurai esmu nācis pie Dieva. Esmu vienmēr sev uzdevis jautājumus, kāpēc vēstures procesi ir veidojušies tieši šādi, kāds ir to iemesls? Kāpēc vienas impērijas gāja bojā, bet citas pastāv vēl šobaltdien? Pētot šos jautājumus, es iesāku apgūt dažādas reliģiskās mācības un nonācu līdz Bībelei, kura, kā izrādījās, sniedz atbildes uz daudziem esības jautājumiem. Kad es iesāku ticēt Bībelei, man bija jāatbild uz jautājumu: kuras konfesijas draudzei man piederēt?

Aptuveni kurā gadā tas viss notika?

Tas bija aptuveni 1992. gadā. Es iesāku pētīt un salīdzināt dažādu kristīgo baznīcu mācības. Tad es nonācu pie secinājuma, ka vienīgā kristīgā konfesija,

kas savu mācību balsta vienīgi uz Dieva Vārdu, ir Septītās dienas adventistu baznīca. Tad 1993. gada nogalē manās rokās nonāca grāmata „Lielā cīņa”, kuru lasot, es pirmo reizi aptvēru pasaules vēstures kontekstu. Pateicoties šai grāmatai, es sapratu, ka vēstures gaita nav fragmentāra, saraustīta, bet gan tā visa kopā veido vienu veselumu, kas saistīta ar lielo cīņu, cīņu starp labo un ļauno.

Kad tu kristījies? Vai tu mācījies Bībeles stundas, vai piedalījies kādā seminārā?

Saikne ar Adventistu baznīcu man bija gan jauna, gan arī vienlaicīgi sena. Izrādījās, ka manas mātes vectētiņš ir bijis adventistu draudzes vecākais Eipatorijas pilsētā. Viņš bija kristīts adventistu draudzē vēl pirms revolūcijas, bija represēts par saviem reliģiskajiem uzskatiem. Viņa bērni vairs nebija draudzē, tādēļ vienu paaudzi pa vidu saikne ar draudzi bija pārrauta. Taču mēs vienmēr zinājām, ka tāda Adventistu baznīca pastāv. Kad es salīdzināju dažādās kristīgās baznīcas, sev par lielu pārsteigumu es secināju, ka mana vecvectētiņa pārliecība ir bijusi ļoti līdzsvarota un pareiza. Visās baznīcās ir daudz kārtīgu cilvēku. Tomēr vissvarīgākais ir zināt, ko tieši Dievs vēlas no manis. Kā jāmaina mana dzīve uz labu? To es varu izlasīt tikai Bībelē. Tādēļ vissvarīgākais ir vadīties nevis no cilvēku uzskatiem, bet gan no tā, ko saka Dieva Vārds.

Tātad tu esi vienlaicīgi gan mediķis, gan vēsturnieks. Tu raksti arī grāmatas. Pastāsti mums par to.

Grāmatas esmu sācis rakstīt kopš 1996. gada. Man to ieteica darīt kāds mūsu sludinātājs, kurš, noklausījies manas vēsturiskās lekcijas, sacīja, ka būtu ļoti labi, ja tas būtu rakstīts grāmatā. Grāmatu tematika ir veltīta pasaules vēstures izpētei Bībeles mācības un pravietojumu kontekstā. To aplūkojot, mēs varam nonākt pie secinājumiem, ka Bībele tiešām ir dievišķa grāmata, jo neviena cita grāmata nav paredzējusi vēstures procesa attīstību, tautu un valstu attīstību daudzus gadsimtus uz priekšu. Pašlaik es darbojos pie grāmatu sērijas, kas ir veltīta septiņām draudzēm Jāņa Atklāsmes grāmatā. Jau ir iznākušas šīs sērijas grāmatas par Efezu, Pergamu, Sardiem, Smirnu, Laodiķeju. Pašlaik sagatavošanā ir grāmata par Filadelfijas draudzi.

Šo grāmatu mērķis ir šāds – atklāt, kādā veidā ir piepildījušies Bībeles pravietojumi katrā no šiem kristietības vēstures posmiem, jo katrs no tiem apzīmē kādu noteiktu kristīgās baznīcas vēstures laikmetu. Katrai no šīm draudzēm uzplaukums vai noriets bija cieši saistīts ar tās mācības saskaņu ar Bībeles mācības patiesību. Te mēs varam novērot: kad lielākā daļa no ticīgajiem kādā no draudzēm praktizēja skaidru Bībeles mācību, draudze uzplauka. Taču, kad mēs redzam, ka Pergamas un Tiatīras periodā draudze atkāpās no Dieva Vārda mācības, to skāra dziļa krīze, un šī krīze skāra arī visu zemi.

Tad vēl ir mērķis parādīt, cik ļoti sabiedrības reliģiskie uzskati nosaka attiecīgās valsts sociāli ekonomisko labklājību, jo tie nosaka valsts uzplaukumu vai, attiecīgi, norietu. Piemēram, Reformācija parādīja, ka Bībeles patiesības pieņemšana noved ne tikai pie garīgās atjaunošanās, bet arī pie kultūras, ekonomiskā un sociālā uzplaukuma.

Tātad tavām grāmatām ir šāds virziens. Taču mūsdienās mēs redzam, ka ļaudīm interesē un rūp pilnīgi kaut kas cits. Mēs skatāmies uz krīzi Ukrainā, un tu esi no šīs valsts. Ko tu mūsu lasītājiem vari pastāstīt par tur notiekošo?

Aplūkojot šos traģiskos notikumus, mēs varam secināt, ka Dievs dara savu darbu. Mēs esam liecinieki tam, ka daudzi no Doņeckas un Luganskas apgabaliem masveidā meklē Dievu un kristās. Daudziem tieši dzīves traģiskie notikumi kalpo kā grūdiens tam, lai citādi izvēr-

tētu savas dzīves vērtības. Šobrīd kristību skaits šajos apgabalos vairākkārtīgi pārsniedz to kristību skaitu, kāds bija agrākajos gados.

Manā pilsētā Harkovā ir daudz bēgļu no šiem apgabaliem. Viņi apmeklē mūsu evaņģelizācijas, medicīnas un sociālās programmas. Mēs redzam, kā šie cilvēki atgriežas pie Dieva. Starp šiem cilvēkiem ir universitāšu pasniedzēji, profesori, studenti. Viņi visi vienā mutē apgalvo, ja nebūtu bijusi šī krīze, viņi, iespējams, nekad nebūtu nākuši pie Dieva. Kad mēs redzam, ka uz mūsu rīkotajām evaņģelizācijas programmām nāk simtiem cilvēku ar atvērtām sirdīm, lai iepazītu Dieva gribu, evaņģēliju, tad mēs redzam, ka pat visrūgtākos dzīves apstākļus Dievs spēj pārvērst par svētību, kas aicina ļaudis tuvoties Dievam.

Tu man stāstīji, ka uz šiem pasākumiem nāk profesori un studenti. No kurienes viņi nāk?

Lieta tāda, ka uz Harkovu tika pārceltas vairākas augstskolas no Doņeckas un Luganskas. Piemēram, Luganskas Agrārā nacionālā universitāte. Harkovā ieradās aptuveni 60% no pasniedzējiem un studentiem. Viņi tika pievienoti vietējai Harkovas Agrārājai universitātei. Šīs universitātes rektors ir mūsu draudzes loceklis, adventists, Dievam ļoti nodevies cilvēks, profesors. Izmantojot savas iespējas, viņš pieliek visas pūles, lai pasniedzēji un studenti iepazītu Bībeles patiesību. Šādā veidā mūsu draudzē ienāk inteliģences pārstāvji.

Bez grāmatām tu piedalies arī žurnāla „Pasaules jautājumu apskats” („Обзор мировых вопросов”) izdošanā. Ir zināms, ka šim žurnālam ir saknes Rīgā.

Jā, jau kopš 2010. gada Dņepropetrovskā, mūsu draudžu savienībā, tiek izdots šis žurnāls. Žurnāls pirmo reizi tika izdots 1928. gadā Rīgā, un tā redaktors tolaik bija Pāvils Macānovs. Šis pirmskara Latvijas žurnāls bija unikāls pēc sava satura, neparasts adventistu draudzes izdevums, jo tas bija vērst uz

sekulāro inteliģenci. Tādēļ, ņemot vērā, ka mūsdienās ir svarīgi uzrunāt tieši šo mūsu sabiedrības daļu, tas ir arī Ģenerālkonferences mērķis, tika pieņemts lēmums par šī žurnāla „Обзор мировых вопросов” izdošanas atjaunošanu.

Tajā tiek publicēti mūsu vadošo mācītāju un teologu raksti, tajā ir publikācijas no Ukrainas, Baltkrievijas, Krievijas, Latvijas, Vācijas un citām valstīm. Tādēļ šo žurnālu var dēvēt par starptautisku žurnālu. Šī žurnāla mērķis ir evaņģēlija vēsts nešana mūsdienu sekulārajam, inteliģentajam cilvēkam. Tādēļ šajos žurnālos tiek skaidroti mūsdienu aktuālie jautājumi uz Bībeles pamata. Te ir raksti par vēsturi, arheoloģiju, pedagogiju, reliģiju, kultūru. Katrs lasītājs var saprast, ka Bībele aptver visus mūsu dzīves aspektus. Mēs gribētu, lai šis žurnāls kļūtu par mūsu baznīcas vizītkarti. Mēs ļoti vēlētos, lai ar tā palīdzību mums izdotos pasniegt evaņģēlija vēsti sarežģītai, bet ārkārtīgi svarīgai lasītāju auditorijai. (Svarīga piebilde: šo žurnālu var iegādāties grāmatu centrā Rīgā, Baznīcas ielā 12a.)

Tu daudz ceļo ar savām lekcijām pa dažādām valstīm. Kas tev vēl ir ieplānots šogad?

Kā jau sacīju, pašlaik darbojos pie grāmatas, kas ir veltīta kristīgās baznīcas vēstures Filadelfijas draudzes periodam. Šajā svarīgajā periodā, kas ilga tikai dažus gadus 19. gs. sākumā, veidojās uzskati un filozofijas, kuras ietekmē pasauli vēl joprojām. Piemēram, komunisma, fašisma, spiritisma filozofijas. Šajā laika periodā sāk attīstīties Bībeles biedrības un misionāru biedrības, evaņģēlija vēsts tiek sludināta mūsu pasaules vistālākajās vietās. Tādēļ Filadelfijas draudzes periods ir ļoti interesants un svarīgs.

Vienlaicīgi notiek darbs pie žurnāla „Обзор мировых вопросов” trešā numura. Par semināriem runājot, šogad tiek plānoti semināri rietumu Ukrainā.

Kādi ir tavi novēlējumi mūsu lasītājiem?

Mans galvenais novēlējums, lai Latvijas tauta saglabātu savu brīnišķīgo viesmīlību. Katru reizi, kad atbraucu uz Latviju, es izjūtu īpašu siltumu. Vēl īpaši vēlētos novēlēt lasītājiem, lai siltuma atmosfēra mūsu draudzēs tiktu uzturēta un saglabāta, jo šāda atmosfēra ir ļoti svarīga draudžu apmeklētājiem, lai viņi nāktu pie Dieva. Vēlētos novēlēt sekmes jūsu reģiona draudžu vadītājiem: brāļiem Nimmikam un Latgalim.

Viktors Geide
misijas nodaļas
vadītājs

ELENA VAITA ADVENTISTU KUSTĪBĀ

Cilvēki, kuri ir tuvāk iepazinušies ar Septītās dienas adventistu baznīcu, dzirdējuši tās sludināto vēsti un redzējuši tās plašo grāmatu klāstu, ir ievērojuši, ka to vidū ir ļoti daudzas, kuru autore ir Elena G. Vaita. Viņi nereti uzdod jautājumu: „Kas ir šo grāmatu sarakstītāja?”

Kā uzdevumā viņa to darīja? Kā pēc viņas vārds tik bieži dzirdēts septītās dienas adventistu draudzēs? Kāda ir viņas izglītība? Kādas ir viņas attiecības ar Dievu un Viņa svēto Vārdu- Bībeli? Kāds ir jautājumu loks, kurus viņa piemin savos rakstos? Vai tie domāti tikai ticīgiem ļaudīm, vai visiem cilvēkiem? Vai viņas grāmatas ir tikai ar vēsturisku nozīmi, vai aktuālas arī mūsdienai cilvēkam?

Ko tās dod cilvēkam, kura skats ir pievērstis nākotnei? Vai tiešām viņa ir tik liela autoritāte septītās dienas adventistu draudzēs, ka 2015.gada jūlijā tiek atzīmēta viņas nāves dienas 100 gadu atcere? Jautājumu ir tiešām ļoti daudz. Vēlu svētības lasot.

Tikai cilvēks

Divas dvīņu māsas, Elena un Elizabete,

piedzima 1827.gada 26.novembrī Roberta un Eunikas Harmonu dziļi reliģiozā metodistu ģimenē, kurā jau bija 2 dēli un 4 meitas. Var pieminēt, ka 1855.gadā Metodistu baznīca bija lielākā denominācija ASV.

Māte bija ļoti dievbijīga, un tā viņa audzināja arī bērnus. Elena atceras, kā viņa bieži dzirdēja savu māti sirsnīgi lūdzam Dievu par saviem bērniem. Māte ļoti pārdzīvoja katru savu bērnu nepaklausību, un kādā vakarā Elena pat sadzirdēja skumju pilnu izsaucienu: „Ak, Dievs, vai tiešām viņi bridīs cauri tik daudzām lūgšanām, lai piedzīvotu bēdas, ciešanas un bojā eju?”

Tas dziļi skāra Elenas sirdi, un viņas atziņas par to, kādai vajadzētu būt kristiešu mājai, varam atrast viņas grāmatā „Adventistu māja”. Tur viņa raksta: „Vecākiem savos vārdos un attieksmē

vienam pret otru jāatstāj visvērtīgākais paraugs tam, kādus viņi vēlētos redzēt savus bērnus... Māciet viņus cienīt un paklausīt Dieva norādījumiem, tad šie principi pārvaldīs viņu dzīvi un atklāsies attiecības pret līdzcilvēkiem.” (17. lpp.)

Skolā

Divus mēnešus pirms sestās dzimšanas dienas Elena sāka skolas gaitas un ļoti veiksmīgi apguva mācīto. Tas, mūsu izpratnē, bija dīvains laiks, kad skolotāji vēl pielietoja miesas sodus. Kādu no gadījumiem Elena atstāstīja 50 gadus vēlāk skolotāju grupai, atklājot savu attieksmi pret šāda veida vardarbību. Lūk, ko viņa pastāstīja: „Man solā blakus sēdēja zēns, un kad skolotājs ar lineālu gribēja viņu sodīt, sitiens trāpīja man. Es jutos ļoti aizvainota, izgāju no

klases un devos uz mājām. Ceļā mani panāca skolotājs: „Elena, es kļūdījos, vai tu vari man piedot?”

„Protams, varu piedot, bet kur ir jūsu kļūda?”

„Es negribēju tev sist,” sacīja skolotājs. „Bet,” Elena atbildēja, „kļūda ir, ka jūs vispār atļāvēties kādam no skolēniem sist.”

Tas bija laiks, kad skolā mācīja arī kristiešu teoloģiju. Līdztekus citiem priekšmetiem bija jālasa Jaunā Derība. Elena to lasīja ar lielu interesi. Turklāt metodistu draudzē bija bibliotēka, kurā bija daudz biogrāfiska satura grāmatu par kristiešu bērniem. Elena tās lasīja ar dziļu apbrīnu par to, ka šie bērni ir brīvi no šaubām, no grēcīguma un nespēka, kas mocīja viņu. Un tad Elena atzīstas: „Tā vietā, lai šīs grāmatas būtu man kā iedrošinājums kļūt par kristieti, tās kļu-

ma. Vēlāk mājās viņa neko no notikušā neatcerējās un vēl 3 nedēļas pavadīja ļoti smagā stāvoklī. Nevienam, izņemot māti, neticēja, ka Elena izdzīvos. Izdzīvoja. Bet, kad pirmo reizi sevi ieraudzīja spogulī, viņa bija tik pārsteigta par savu izskatu, kā vēlāk atzinās, ka tas viņai bijis vairāk nekā spējusi panest. Doma par to, ka šīs nelaimes zīme viņu pavadīs visu dzīves laiku, bijusi tik briesmīga, ka viņa gribējusi nomirt. Tomēr viņai bijis bail nomirt nesagatavotai Kristus atnākšanai. Tādēļ viņa nolēma kļūt par kristieti un sirsnīgi lūdza Dievu pēc grēku piedošanas un piedzīvoja patiesu sirds mieru.

Tomēr veselība bija smagi ievainota. Dīvus gadus viņa nevarēja elpot caur degunu. Skolu varēja apmeklēt tikai nedaudz. Skolotāja meiteni, kura svieda ar akmeni, nozīmēja palīdzēt Elenai

klāto laika pravietojumu, un viņa vēsts bija, ka Kristus otrā atnākšana notiks 1843. gadā. Dzirdētā vēsts pilnībā pārņēma Elenas sirdi. Viņa atzīstas, ka pat dzīves notikumi ieguva citu nozīmi. Bērniības nelaimei viņa sāka uzskatīt par Dieva žēlastību. Viņa vēlējās ar kristību tikt uzņemta metodistu draudzē. Tur parasti kristības notika ar apslacīšanu, bet Elena bija izlasījusi Bībelē, ka pareizais kristības veids ir, pagremdējot ūdenī, tāpēc lūdza mācītāju, lai tiktu kristīts pēc Bībeles parauga. Mācītājs piekāpās, un 12 cilvēki tika kristīti vēja sabangotā jūrā 26. jūnijā 1842. gadā.

Daudzās, sirsnīgās lūgšanas palīdzēja Elenai iegūt arvien tuvākas attiecības ar Dievu. Viņa pat ilgojās stāstīt citiem par Jēzus mīlestību un to arī darīja. Arvien dedzīgāk Elena runāja par Kristus otro atnākšanu, bet tas nesaskanēja ar

Viņa saprata, ka Dievs viņu aicinājis īpašam uzdevumam – vadīt cilvēkus gan draudzē, gan pasaulē pie rūpīgas Svēto Rakstu izpētes.

va par piedauzības akmeņiem manām kājām, es kļuvi mazdūšīga, jo, ja tās ir patiesas kristiešu bērnu dzīves gleznas, tad es nekad nevarēšu būt kristiete, līdzīga šiem bērniem.”

Kad Elenai bija 9 gadi, kādu dienu, ejot uz skolu, viņa pacēla nelielu papīra strēmeli, kur bija rakstīts par Kristus otrās atnākšanas laiku. Viņa bija ļoti satraukta, jo bija mācīta, ka tas mums, cilvēkiem, nav zināms, un ka pirms tā virs zemes būs kāds īpašs 1000 gadu miera periods. Atradums Eleni tā satrauca, ka viņa vairākas nakts nespēja mierīgi gulēt un ilgstoši pavadīja laiku lūgšanās, lai sagatavotos Jēzus atnākšanai. Bailes viņu motivēja vēl rūpīgāk lasīt Bībeli.

Negaidītais pavērsiens

Tuvu 1836. gada noslēgumam, kad Elena, viņas dvīņu māsa un vēl viena klases biedrene devās mājās no skolas, notika negaidīta, naidīga saķeršanās ar kādu gados vecāku meiteni no viņu skolas. Vecāki meitenēm bija mācījuši, ka strīdus gadījumos ir nekavējotī jāpārtrauc strīdēties un jāsteidzas mājās, ko meitenes arī darīja. Kad Elena paskatījās atpakaļ, lai pārliecinātos, cik tālu atrodas viņu vajātāja, tieši tajā brīdī viņas sejā trāpīja meitenes sviestais akmens. Zaudējusi samaņu, viņa saļi-

rakstu darbos, jo roka tā trīcēja, ka viņa spēja sliktā rokrakstā uzrakstīt tikai dažus teikumus. Skolotāji ieteica neturpi-

Methodistu baznīcas mācību, un pienāca diena, kad Elena no draudzes tika izslēgta.

Viljams Millers sludina par Jēzus otro atnākšanu

nāt mācības. Elena atzīstas, ka tā bijusi grūtākā cīņa viņas bērniībā – atkāpties vājuma dēļ, atteikties no cerībām kādreiz iegūt izglītību. Un tā, sasniegusi 12 gadu vecumu, viņa skolā vairs nemācījās.

Cita skola

1840. gada martā Elena apmeklēja Viljama Millera dievkalpojumu sēriju par Kristus otro atnākšanu. Millers ļoti pārliecināti skaidroja Daniela grāmatā at-

Gaidītais laiks 1843. gadā pienāca un arī pagāja ar piedzīvotu vilšanos, bet ne ar Kristus atnākšanu. Gaidītāji, arī Elena, bija apjukusi un vilušies. Daudzi pagrieza muguru adventes vēstij. Elena palika kopā ar tiem, kas turpināja pētīt pravietoto laiku, lai saprastu, kur ir kļūda.

Sirsnīgas lūgšanas un Svēto Rakstu pētījumi noveda pie izpratnes, ka Dan. 8:14 attiecas ne uz notikumiem virs zemes, bet uz Augstā Priestera – Jēzus

Kristus noslēdzošo darbu debesīs. Drīz pēc šīs vilšanās Elena piedzīvoja savu pirmo atklāsmi, kas viņas soļus vēl drošāk nostiprināja adventes ticībā, jo viņa redzēja, ka adventes ticīgie var tikai tad būt drošībā, ja tie pastāvīgi raugās uz Jēzu un ļaujas no Viņa tikt vadīti. Viņa atklāsmē redzēja, ka šī, vilšanās piedzīvojusi kustība, atrodas nevis ceļa noslēgumā, bet gan vēl tikai tā sākumā. Un tas viņu iedrošināja.

Džeims un Elema Vaiti

Izvēle mūža garumā

Savā nākošajā atklāsmē Elena saņēma paskubinājumu darīt labās vēstis zināmas pasaulei, tajā pašā laikā atklājot, ka viņa sastapsies ar lielu opozīciju. Viņas veselība bija ļoti vāja, viņai bija vēl tikai 17 gadu, un viņa ar lielu nemieru skatījās uz lielo atbildību.

Tomēr viņa saprata, ka Dievs ir viņu aicinājis īpašam uzdevumam, lai vadītu cilvēkus gan draudzē, gan pasaulē pie rūpīgas Svēto Rakstu izpētes. Ne vienu reizi vien viņa ir apstiprinājusi: ja cilvēki būtu Dieva Vārdus – Bībeli darījuši par savu studiju priekšmetu, vēloties sasniegt Bībeles standartu, tad Liecības nebūtu bijušas vajadzīgas, ar to apliecinot, ka viņas darbi ir kā ceļvedis uz Rakstiem, lai mēs prastu dzīvē pielietot Bībeles principus. Kad cilvēki Elenai jautāja: „Vai tu esi Dieva praviete?” atbilde bija: „Es esmu Kunga kalpone.” Bija cilvēki, kuri viņu ļoti stiprināja, jo īpaši viņas brālis Roberts, bet pāri visam Dievs viņu vadīja tā, ka, neskatoties ne uz kādām neveiksmēm,

ko piedzīvoja adventes kustība tās sākumā, Elena arvien noteiktāk pieņēma lēmumu palikt kopā ar šo kustību. 1846. gada 30. augustā viņa apprecējās ar Džeimsu Vaitu (*James White*), pārliecinātu adventes kustības piekritēju un vēsts nesēju, un strādāja kopīgi. Džeimss sēja adventes patiesības sēklu, Elena laistīja, bet Dievs lika tai augt un nest brīnišķus augļus pasaulē. Drīzi vien vēstij par Kristus otro atnākšanu pievienojās vēsts par Dieva dotā ceturtnā baušļa izpratni, tas ir, par sabata (sestdienas) kā nedēļas septītās dienas ievērošanu. Šī izpratne atnesa gan lielu prieku, bet radīja arī daudz problēmu.

Īpaša Dieva vadība

Dievs Svētā Gara personā vienmēr ir klāt tur, kur tiek pēti Svētie Raksti, lai iegūtu dziļāku izpratni par tajos atklāto patiesību. Svētais Gars tādā veidā vadīja arī Elenu Vaitu.

1. Atklāsmēs tika izlabotas pamatmācību kļūdas, nevis izvīzot kaut ko augstāku par Bībeles autoritāti, bet atklājot Bībeles tekstus, kuri bija rūpīgi jāpēta.

2. Kamēr Dievs nebija devis atklāsmi, Elena, līdzīgi citiem, pati no sevis nespēja izskaidrot attiecīgo Rakstu vietu. Tas visiem klātesošiem palīdzēja saprast, ka atklāsmes nav no viņas gudrības, bet no kāda augstāka Avota.

3. Kas pārliecināja ticīgos par īpašu Dieva klātbūtni atklāsmē, bija Elenas fiziskie simptomi atklāsmes laikā. Viņa ilgu laiku neelpoja, un, kaut gan acis bija atvērtas, viņa nepievērsa nekādu uzmanību tam, kas notika viņas apkārtnē. Būdamā fiziski vāja, viņa turēja smago Bībeli augšup paceltā rokā.

4. Atklāsmes nostiprināja savstarpējo saistību starp pamata doktrīnām, parādot, ka tās veido būtisku, savstarpēji saistītu patiesības sistēmu.

Kādā no savām vīzijām 1848. gadā, kad notika domu apmaiņa par Atklāsmes grāmatas septīto un četrpadsmito nodaļu, Elena redzēja atklāsmi par sabatu kā Dieva tautas īpašu pazīšanas zīmi vai zīmogu un saņēma aicinājumu to darīt zināmu caur publikācijām visai pasaulei. Viņas vīrs Džeimss uzsāka izdevniecības darbu ar mazu traktātu „Tagadējo laiku patiesība”. Tas bija kā mazs gaismas stariņš, kas daudzus ir vadījis pie Bībelē atklātās gaismas par sabatu.

Un tomēr vēsts par Kristus otro atnākšanu bija saviļņojusi cilvēku prātus, tāpat vēsts par sabatu kā nedēļas 7. dienu, un adventistu draudzes kļuva arvien

lielākas. Radās vajadzība pēc noteikta nosaukuma un organizācijas, jo arvien izteiktāka bija vajadzība pēc juridiskas legalizācijas, lai varētu iegādāties uz draudzes vārda īpašumus un attiecīgi tos arī apsaimniekot. 1860. gada 1. oktobrī draudzes izvēlējās vārdu „Septītās dienas adventisti”.

Pēc tam, kad jaunā baznīca bija ieguvusi vārdu, izdevniecība legālu statusu, arī atsevišķas draudzes sāka organizēties savienībās, un, lai šīs atsevišķās savienības sasaistītu kopējā darbā un lai tās būtu vienotas arī patiesības izpratnē, no visām savienībām tika izvēlēti delegāti, kas sanāca kopā 1863. gada 20. maijā, lai dibinātu Adventistu baznīcas augstāko struktūrvienību – Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferenci. Šajā ēkā Betlkrīkā adventisti pulcējās uz savu pirmo Ģenerālkonferences sesiju, par prezidentu ievēlot Džonu Baingtonu (*John Byington*).

Ejiet pa visu pasauli

Elenas atklāsmes 1840. gados bija tādas, lai vadītu mazās ticīgo grupas tuvāk Bībelē atklātam ticības pamatam. Piecdesmitajos gados tās kalpoja, lai iedrošinātu izdevniecības darbam un izveidotu legālu baznīcas organizāciju. Pēc tam viņai dotās atklāsmes bija dotas, lai sagatavotu draudzes pasauli aptverošai misijai. Arī viņa pati pavadīja divus gadus Eiropā un gandrīz desmit gadus Austrālijā.

Džons Baingtons – pirmais Ģenerālkonferences prezidents

36 gadus Dievs deva žēlastību Elenai un Džeimssam strādāt kopā roku rokā. Viņi viens otru ļoti mīlēja, un gadu pirms savas nāves Džeimss rakstīja, ka Elena bijusi viņa laulības dzīves „prieka vainags”. Kopīgi viņi bija likuši teoloģisko pamatu septītās dienas adven-

tistu kustībai, kopīgi iesākuši plaukstošu izdevniecības darbu, kopīgi nostiprinājuši draudzes organizāciju, kopīgi viņi bija veicinājuši draudzes locekļu dzīves veida izmaiņu veselīgas dzīves virzienā, kopīgi skubinājuši draudzes locekļus censties iegūt labu izglītību, lai varētu izpildīt draudzei uzticēto misiju – pasludināt evaņģēliju.

Savas kalpošanas 70 gadus viņa ir saņēmusi ap 2000 atklāsmes vai pravietiskus sapņus, kas ilga no nepilnas minūtes pat līdz 4 stundām. Tajā skaitā ap 2% bija nākotnes notikumu atklāsmes, no kurām daļa piepildījās viņas dzīves laikā, daļa piepildās šodien un daļa piepildīsies pasaules vēstures noslēgumā,

miem, 6000 ar rakstāmmašīnu sagatavotas vēstules un manuskriptus. Kopskaitā ap 100 000 lapaspusī ir viņas darbīgās dzīves devums.

Kad viņa apmeklēja savu pēdējo Ģenerālkonferences sesiju 1909. gadā, viņa sapulcēto delegātu priekšā pacēla Bībeli un sacīja: „Mīlie brāļi un māsas, es uzticu jums šo Grāmatu.” Viņa priecājās par personīgām, ciešām, mīlošām attiecībām ar Jēzu kā savas dzīves Kungu un Glābēju un uzskatīja to par savas misijas galveno uzdevumu aicināt cilvēkus pieņemt Jēzu un Viņa Golgātā sagādāto glābšanu par savu vienīgo cerību. Un tieši to mēs arī atrodam viņas publikācijās, grāmatās, kas atrodamas

rojis prieku liecināt par Kristu citiem. Kāds cits piemērs ir tā sauktās Bārnu grupas pētījums, kas apjautāja dažādu baznīcu mācītājus ar jautājumu, kādas trīs grāmatas pēdējo trīs gadu laikā ir visvairāk ietekmējušas viņu kalpošanu? Protestantu mācītāju vecumā zem 40 atbilde bija, ka tās ir bijušas 19. gs. adventistu ikonas Elenas Vaitas darbi.

Dažādu pārliecību kristieši ir izteikuši savu atziņu, ka Elenas Vaitas darbi ir dziļi garīgi tieši viņas mīlestības dēļ pret Jēzu Kristu un Svētajiem Rakstiem. Protestantu pedagogs Irmgards Simons ir izteicis savu vērtējumu: „Septītās dienas adventisti joprojām mierīgi dzīvo Elenas Vaitas gara apņemti, un, tikai

Par savas misijas galveno uzdevumu viņa uzskatīja aicināt cilvēkus pieņemt Jēzu un Viņa Golgātā sagādāto glābšanu par savu vienīgo cerību.

pirms Kristus otrās atnākšanas. Viņas darbiem piemīt viena īpaša lieta, tas ir skats no lielās cīņas viedokļa, kas notiek starp Kristu un sātānu. Nebrīnīsimies, ka Elena tika uzskatīta par 19 gadsimta vienu no ievērojamākajām sievietēm Amerikā un tieši kā literārs fenomens. Slavenais amerikāņu ABC Radio tīkla direktors Pauls Harvejs 1997. gadā sacīja: „Es varu nosaukt amerikāņu sievieti, autori, kuras darbi ir pārtulkoti 148 valodās. Vairāk nekā Marks, vairāk nekā Tolstojs, vairāk nekā Agate Kristi, vairāk nekā Viljams Šekspīrs. Tikai tagad pasaule sāk novērtēt viņas ieteiktos norādījumus par vislabāko garīgo un fizisko veselību. Tā ir Elena Vaita! Jūs viņu nepazīstat? Tad iepazīstieties!”

Līdz savas nāves brīdim, 1915. gada 16. jūlijam, viņas literārais krājums ietvēra 26 grāmatas, ap 200 traktātu, 5000 rakstus periodiskiem izdevu-

miem, 6000 ar rakstāmmašīnu sagatavotas vēstules un manuskriptus. Kopskaitā ap 100 000 lapaspusī ir viņas darbīgās dzīves devums.

Evaņģēlijs pieņemšanas spēkā

Ja 1853. gadā Septītās dienas adventistu baznīca uzsāka savu misiju ar 3500 draudzes locekļiem, tad 2014. gadā to skaits jau bija 18 miljoni, kuri ne tikai nes tai uzticēto trīs eņģeļu vēsti pasaulē, bet kalpo ar ļoti labi izveidotām veselības aprūpes institūcijām, tāpat ar izglītības un izdevniecību darbu, kam visam jau pamats bija likts Elenai dotajās atklāsmēs.

Lai gan Elenas darbam bija un arī ir pretinieki, tomēr tie, kuri lasa viņas rakstīto, atzīst, ka lasītais ir pozitīvi ietekmējis viņu kristīgo dzīvi pilnīgi uzticēties Kristus glābjošam darbam, vairāk iemīlēt Dievu un cilvēkus un vai-

tik ilgi, kamēr viņi nodos tālāk, viņas gara piepildīti, šo mantojumu - viņiem ir nākotne.”

Epiloga vietā

Dārgo lasītāj, visa mana dzīve bijusi saistīta ar Septītās dienas adventistu pārliecību. Esmu izlasījis daudzas no Elenas Vaitas grāmatām. Es varu tikai teikt dziļu pateicību Dievam, ka Viņa laika plānojumā bija paredzēts laiks, kad izsaukt esībā septītās dienas adventistu kustību un arī Elenu Vaitu – šo uzticīgo Dieva vēstnesi. Dievs arī šodien garīgajā Izraēlā piepilda to, ko solījis Joēla 2:27-3:1: „Un jums jāzina, ka Es esmu Israēla vidū un ka Es, Tas Kungs, esmu jūsu Dievs un neviens cits, un ka Manai tautai nekad nebūs kļūt kaunā. Un tad notiks, ka Es izliešu Savu Garu pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pasludinās nākamās lietas, jūsu vecaji redzēs atklāsmes sapņos, bet jaunie redzēs parādības.”

Mana lūgšana ir, lai šī vēsts par Jēzus Kristus drīzo atnākšanu spēkā un godībā, un par sabata svētumu paliek ierakstīti septītās dienas adventistu sirdīs, un piepildās 2. Laiku 20:20 rakstītais katra uzticīga Dieva bērna dzīvē: „Ticiet Tam Kungam, savam Dievam, - un jūs būsiat nodrošināti! Ticiet Viņai praviešiem, tad jūs uzvarēsiet!”

Šo īso pārdomu materiāli ir ņemti no Denisa Fortina (Denis Fortin) un Džerija Mūna (Jerry Moon) 2013. gadā izdotās 1465 lappušu biezās Elenas Vaitas enciklopēdijas.

Elena Vaita:

TICĪBAS IEDVESMOTĀJA UN ĪPAŠA SIEVIETE

*Džons Paulīns,
Lomalindas Universi-
tātes Reliģijas skolas
dekāns, Jaunās Derības
un Īpaši Atklāsmes grā-
matas pētnieks.*

Es, iespējams, biju dīvains bērns. Kad mācījos koledžā, biju izlasījis ne tikai visus bērnu Bībeles stāstus un Džona Banjana „Svētceļnieka gaitu” vismaz 10 reizes, bet arī lielāko daļu E. Vaitas grāmatas. Mans priekšstats par E. Vaitu bija ļoti tradicionāls. Es to pieņēmu kā pašsaprotamu, ka katrs viņas uzrakstītais vārds ir nācis pa tiešo no Dieva troņa un varētu būt uzrakstīts man. Man nebija nekādas nojausmas, ka viņas darbi ir tapuši vēsturiskā kontekstā un adresēti specifiskām situācijām, kas atšķīrās no manējās. Es pieņēmu, ka viņa ir mazliet pārcilvēks un perfekti izdzīvoja tos ideālus, kādi atrodamī pašas darbos.

Es secināju, ka Elenas Vaitas rakstītais ir dzīvāks un saistošāks nekā Bībele, kas, skaidri bija jūtams, bija no citas pasaules, īpaši Vecās Derības pravieši. Kad es lasīju viņas grāmatas, es bieži pārlēcu pāri garajiem Bībeles citātiem, meklējot, ko viņa ir sacījusi par Bībeli daudz interesantāk un noderīgāk nekā pati Bībele. Kad es salīdzināju savu dzīvi ar padomiem no viņas grāmatām, piemēram, „Padomi par diētu un barību”, es jutos ļoti vainīgs, un tas mani

iedrošināja labot citu kļūmes, iespējams, lai kompensētu savējās. Lai gan es lasīju arī „Ceļš pie Kristus”, tā mani neiedvesmoja, jo nešķita tik svarīga kā reālās dzīves padomi par diētu, gērbšanos un pēdējā laika notikumiem.

Kad es 1972. gada pavasarī kļuva par septītās dienas adventistu mācītāju, es bieži ņēmu uz katedru līdz Elenas Vaitas grāmatas. Es jutos pamudināts sludināt viņas asajā Liecību tonī. Es jutos ļoti labi, bet, man ir aizdomas, ka ievainoju dažus cilvēkus un citi tādēļ novērsās gan no viņas grāmatām, gan no septītās dienas adventistu draudzes. Kad es tagad ceļoju pa pasauli, es dzirdu daudzus, daudzus adventistus, kuru uzskati un veids, kā viņi izmanto E. Vaitas rakstīto, ir līdzīgi manējiem. Mana paša pieredze ļauj man būt žēlsirdīgam pret viņiem. Es zinu, cik viegli ir uzķerties uz šāda priekšstats par pravieti. Turklāt mani šis agrais priekšstats pasargāja no alkohola, narkotiku lietošanas, smēķēšanas un neierobežota seksa postošām sekām.

Elenas Vaitas vēsturnieku pirmais vilnis

Es tomēr jutos ļoti pateicīgs daudzajiem vēstures pētniekiem, kas sāka atklāt Elenas Vaitas pasauli 1970. gadu vidū. Nekad neaizmirsīšu savu pārsteigumu (un tajā laikā aizkaitinājumu) par Rona Nambersa grāmatu „Veselības praviete”. Tobrīt tā šķita nievājoša un netaisnīga,

lai gan es to izlasīju ar lielu interesi. Es atminos par to vairākus rakstus tā laika žurnālos. Vēlāk es atklāju pierakstus no 1919. gada Bībeles konferences (kur daudz tika runāts par E. Vaitas mantojumu). Tam sekoja Džordža Naita pirmie darbi. Tas bija ceļojums jaunā pasaulē. Šajā laikā es sajutu, ka mans priekšstats par Elenu Vaitu, kurš man likās vissabalansētākais virziens, sāk šķobīties. Iepazīstoties ar Elenas Vaitas mantojumu, es sāku saprast, ka šī apjomīgā rakstu kolekcija sakņojas sava laika vēsturē un tādā veidā ir arī jāinterpretē. Es uzzināju, ka Bībeles sarakstītāji bieži izmantoja citus literāros avotus un palīgus savā darbā, tāpat kā to bija darījuši Elena Vaita. Es vairs neticēju, ka viņas raksti ir līdzvērtīgi Bībelei vai pat spēj to aizvietot. Es atklāju, ka, pirmajā vietā liekot Bībeles studijas, mēs patiesībā pagodinām viņas kalpošanu un misiju. Es vairs nelietoju viņu, lai pamatotu doktrīnas vai izskaidrotu Rakstus. Es uzzināju, kā pamatot savu ticību Bībelē, lai es varētu dzīvot un komunicēt pasaulē, kas vēl nebija satikusies ar Elenu Vaitu.

Otrais vilnis

Bet vēsturnieki nebija vēl pabeiguši uzrunāt mani. 2009. gada oktobrī es apmeklēju Elenas Vaitas biogrāfijas konferenci Portlandā, Mainā, Elenas bērnības pilsētā. Es konferencē saskaitīju 66 dalībniekus. Apmēram puse no

viņiem bija septītās dienas adventisti, kas strādā baznīcas vai tās institūciju labā. Tur bija Džordžs Naits, Džads Leiks, Džerijs Mūns un citi. Vēl 10 bija adventisti, kuri vai nu ir atstājuši draudzi, vai nestrādā Baznīcas labā. 22 ne-adventisti bija ievērojami Amerikas reliģiskie zinātnieki, teologi un pētnieki, kuru uzvārdi ASV nav sveši. Ļoti raibs saraksts. Nekad iepriekš šāda veida ļaužu grupa nebija sapulcējusies, lai pētītu Elenas Vaitas dzīvi un darbu. Konferenču drīz vien kļuva, vadošo dalībnieku vārdiem runājot, „vissvarīgākā saruna par Elenu Vaitu pēdējo 90 gadu laikā”. Dalībnieki pārstāvēja divas radikāli atšķirīgas studiju pasaules. Viena daļa bija adventisti un adventistu zinātnieki, kuriem Elenas Vaitas darbi un dzīve bija tikpat zināma, kā citiem cilvēkiem elpot. Otrā pusē bija ne-adventisti, kuri lielākoties neko par viņas dzīvi un darbiem nezināja, taču bija visdažādākie un zinošākie eksperti par 19.gadsimta Amerikas reliģisko dzīvi. Vārdos nepieminēts „zilonis istabā” bija atziņa, ka daži no dalībniekiem bija uzrakstījuši grāmatas un rakstus, kuros kritizēta E.Vaitas dzīve, raksti un viņas motīvi. Atstājot atklātu jautājumu par inspiāciju (ko atšķirīgiem zinātnes vēsturniekiem arī jādara, kad viņi diskutē par vēstures jautājumiem), ne-adventistu zinātnieki drīz vien izrādīja lielu atzinību par to, ko Elena Vaita savā laikā un vietā ir izdarījusi. Pētnieks pēc pētnieka diskusiju laikā cēlās kājās un sacīja: „Es nekad savā dzīvē neesmu apmeklējis šādu konferenci, kur esmu uzzinājis tik daudz kā šeit.” Daudzi teica, ka Elena Vaita noteikti ir jāierindo starp 19.gadsimta reliģiskajiem līderiem Amerikā. Viņi izteica viedokli, ka E.Vaita bija, iespējams, visproduktīvākā reliģiskā autore-sieviete valstī laikā, kad dzīvoja tādās daudz populārākas konkurentes kā Herieta Bīčere Stova un Merija Beikera Edija. Turklāt šī sieviete ar trīs klašu izglītību palīdzēja dibināt lielu konfesiju, izveidot pasaulē lielāko protestantu izglītības sistēmu un arī pasaulslaveno Lomalindas Universitātes Adventistu Veselības zinātnes centru. No otras puses, adventistus konferencē pārsteidza tas, cik svarīgas ir vēsturiskās zināšanas, kuras uz konferenci atveda ne-adventisti. Bieži ne-adventistu dalībnieki izstāstīja jaunus faktus par cilvēkiem un vēstures tendencēm, kas izgaismoja Elenas Vaitas rakstus un rīcību. Tāpēc, ka pētnieki bija tik dažādi, gandrīz katru komentāru pavadīja „redz

kā!” saucieni no cilvēkiem telpā. Es pats biju pārsteigts un iedrošināts redzēt apbrīnu, kādu šie gudrie vīri veltīja dažādiem tematiem, par kuriem savulaik rakstīja Elena Vaita. Lai gan pārākuma sajūta nekad nav slavējama, adventistiem tiešām ir „dārgumi”, par kuriem mēs bieži runājam negribīgi vai pat kautrējamies dalīties ar citiem. Elena Vaita bija ārkārtīgi svarīga persona savā laikā, ne tikai Septītās dienas adventistu baznīcai, bet arī krietni plašākai sabiedrībai.

Biogrāfijas izaicinājumi

Konferences dinamika, kuras rezultātā tapa grāmata Oksfordā, labi ilustrē biogrāfijas kā žanra izaicinājumus. Elenas Vaitas gadījumā viņas dzīves fakti un raksti ir pārāk bagātīgi. Tas rada problēmu, ko no visa atlasīt. Elenas Vaitas lielākajiem faniem ir tendence viņas stāstu pārklāt ar glazūru. Bet noslēpjot faktus par cilvēka kļūdām un fokusējoties tikai uz spožo pusi, tas rada neuzticēšanos gan autoram, gan aprakstītajam cilvēkam, kad atklājas pretēji fakti. Kritiķi savukārt ir tendēti nokļūt otrā galējībā, kad viņi meklē visas E.Vaitas aizstāvētāju kļūdas. Viņi var pārspīlēt visu slikto, lai panāktu savu.

Grāmata par Elenu Vaitu, kuru izdeva Oksfordā, nav tehniski tikai biogrāfija. (Te ir jāpaskaidro, ka pirms pāris gadiem Oksfordā tika izdota grāmata par Elenu Vaitu “Ellen Harmon White: American Prophet”. Tā šobrīd ir lielākā un plašākā ne-adventistu zinātnieku izdotā grāmata par viņu - red.piezīme.) Tā noteikti ir fascinējoša antoloģija par Elenas Vaitas dzīvi un rakstiem. Atšķiršies viedokļi, cik veiksmīgi šī grāmata sasniedz godīgu balansu. Es domāju, ka zināmā mērā tas ir izdevies, lai gan vietām es lasot biju vīlies... Tomēr vilšanās vairāk bija izņēmumi nekā likumsakarības.

Es biju pārsteigts, cik daudz es uzzināju par Elenas Vaitas dzīvi un kalpošanu šajā grāmatā. Es, piemēram, uzzināju, ka 19.gadsimtā ģimenes jēdziens bija daudz plašāks, un tajā laikā atstāt bērnus audzināt citiem, kā to izdarīja E.Vaita, nebija nekas neparasts.

Es zināju, ka Elena Vaita bija metodiste, bet nezināju, ka viņa nāca no harizmātiska un eksperimentāla metodisma atzara, daudz līdzīgāka šodienas harizmātiskajai kustībai nekā metodismam.

Es arī atklāju, ka viņa bija viena no piecām jaunām sievietēm 1840.gados Portlendā, kurai bija atklāsmes un kuras

tās līdzdalīja citiem.

Es uzzināju, ka Elenas Vaitas mīļākā redaktore un darbu izplatītāja bija ne-adventistu māsasmeita Marija Klafa.

Es arī atzīstu par noderīgu uzzināt, ka Elena Vaita nesaņēma atklāsmēs Jēzus dzīves notikumus pareizajā secībā. Viņa šo informāciju ieguva no Bībeles stāstiem un vārdnīcām.

Man bija atklājums tas, ka Džeimss Vaita četrus gadus atteicās publicēt viņa sievas rakstus žurnālā „The Review and Herald”, jo cilvēki apsūdzēja, ka viņš sievas rakstus liek tikpat augstā vērtē kā Bībeli.

Es arī nezināju, ka viņa un viņas vīrs sabata lasījumiem iespieda izdomātus stāstīņus, arī stāstu kolekciju no metodistu, luterāņu un presbīterāņu žurnāliem. Acīmredzot, kad viņa runāja par „izdomātiem stāstiem” negatīvā nozīmē, viņa nedomāja, ka jebkuri stāsti ir slikti.

Sagaidāmais iespaids uz zinātni un kultūru

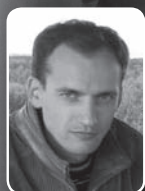
Es ticu, ka Oksfordas pētījums dos divus būtiskus ieguldījumus pētījumiem par Elenu Vaitu.

Pirmkārt, vairums no mums ir pieraduši lasīt Bībeli, domājot par vēsturisko kontekstu. Bet, lasot E.Vaitas grāmatas, mēs par to aizmirstam, paņemot liecības, kas rakstītas konkrētiem cilvēkiem, un vispārinot tās, tādējādi radot apjukumu un disbalansu. Šāda lasīšana pārāk viegli liek cilvēkiem viņas rakstus izmantot, lai drīzāk paustu savu personisko pārliecību nekā viņas daudz sabalansēta nostāju. Pareizi saprasta, Elena Vaita ir tikpat aktuāla šodien, kā tas ir bijis vienmēr.

Otrkārt, Oksfordas grāmata ir iekļāvuši Elenu Vaitu ne-adventistu zinātnieku „ceļā kartē”. Nākotnē tā var pievērst pasaules uzmanību adventistiem vairāk nekā jebkas, ko līdz šim adventisti paši spējuši izdarīt, ieskaitot masīvo „Lielās Cīņas” izplatīšanas kampaņu.

Šī grāmata ne visiem patīk. Faktiski tā var kaitināt cilvēkus par strīdīgiem jautājumiem abās pusēs. Bet es noslēgšu ar iespējamu atbildi no pašas Elenas Vaitas rakstītā: „Gadi nepadarīs kļūdu par patiesību, un patiesība var atļauties būt godīga. Neviena īsta doktrīna neko nepazaudēs, ja to rūpīgi izmeklēs un pētīs.” („The Review and Herald”, 1892)

Raksts publicēts žurnālā „Adventist Today”

Intervēja:
Juris Karčevskis

Dārznieka ceļš uz Dieva dārzu

Un Tas Kungs tevi vienmēr vadīs un paēdinās tavu dvēseli arī tukšās vietās, un stiprinās tavus locekļus, ka tu būsi kā auglīgs dārzs un kā ūdens avots, kurā ūdens neizsīkst. Jes. 58:11. Šī ir saruna ar pensionēto mācītāju Nikodemu Karčevski.

Vai tavi vecāki bija ticīgi, un kādas ir tavas pirmās atmiņas par ceļu pie Dieva?

Nāku no ticīgas ģimenes. Pēc Pirmā pasaules kara mani vecāki ar abām meitām no Maskavas atgriezās Rīgā. Vēlāk viņi pārcēlās uz dzīvi Jelgavā. Es piedzimu 1931. gadā Jelgavā. Māte bija luterāne, tēvs – katolis. Manā piektajā dzimšanas dienā tēvs uz pastkartītes uzrakstīja tēvreizi. Nākamajos vakaros to lasījām abi kopā, bet vēlāk jau iemācījies no galvas un skaitīju pats. 1942. gadā māte nomira, un tēvs mani aizveda pie prelāta Jasenasa, kas mani pieņēma par ministrantu sakristejā un pie altāra. Man patika kalpot skolas brīvajā laikā. Patika krāšņais altāris, taču es nebeidzu ilgoties uzzināt, kāds

ir Dievs un ko Viņš par mani domā. Atbildi tajā laikā nesaņēmu. Pēc gada nomira arī tēvs, un māsas ieņēma vecāku vietu.

Tu ļoti agri zudēji vecākus. Kā tava dzīve virzījās tālāk?

Kad nodega Jelgava 1944. gadā, mēs zaudējām visu savu iedzīvi – sešstabu dzīvokli un veikalu. Mums palika tikai tas, kas bija ienests patversmē. Sākās grūtas bēgļu gaitas, un Dieva vadībā nonācām līdz Ķemeru sanatorijai. Vecākā māsa tika pieņemta par grāmatvedi, bet jaunākā kļuva par pārtikas noliktavas pārzini. Mani pieņēma par sanatorijas lifta apkalpotāju. Pēc gada biroja vadītāja, ievērojot manas valodas prasmes un rokrastu, pieņēma mani

par biroja darbinieku. Tikai tad es apdevu un novērtēju vecāku pūles mācīt valodas. Bērniībā ar māti runāju vāciski, bet ar tēvu poļu valodā. Sākumā gāju vācu skolā, pēc tam apmeklēju krievu skolu un vēlāk arī latviešu skolu. Kad viss bija zudis, valodu zināšanas bija palikušas.

Tava māte bija luterāne, tēvs katolis, savukārt tu piederī adventistu draudzei. Kā tu uzzināji par adventistiem?

Par adventistiem iepriekš neko nebiju dzirdējis. Kad radās vēlme pēc nopietnākas profesijas, Dievs mani vadīja uz Tukuma dārzniecību, kur tajā laikā direktors bija mans bijušais Jelgavas skolotājs. Iepriekšējie mēģinājumi at-

rast darbu Rīgā bija neveiksmīgi, bet šeit pēkšņi viss pašķīrās. Jau tajā pašā dienā viņš mani pieņēma par dārznieka mācekli un iedeva dzīvokļa atslēgas. Aiz šī dzīvokļa pretējām durvīm dzīvoja adventistu sludinātājs Otto Balodis. Tajā brīdī es to vēl nezināju, bet vēlāk sapratu, ka tā bija nepārprotama Dieva vadība.

Nākamajā nedēļā sāku strādāt. Dārzniecībā bija daudz jauniešu. Pēc kāda laika ievēroju meiteni, kura no pārējiem ļoti atšķīrās ar savu uzvedību un valodu. Vēlāk uzzināju, ka tā ir adventiste Ilga Grunte. Iepazīstoties tuvāk, viņa mani aicināja uz dievkalpojumu piektdienas vakarā, kur sastapu savu kaimiņu sludinātāju Otto Balodi. Pieteicos uz Bībeles stundām, un jau pirmajā vakarā izjutu, ka caur Bībeli runā pats Dievs. Viņš runā tieši ar mani. Pēc 4 mēnešiem, 1949. gada 25. martā bija manas kristības Rīgas 1. draudzes baseinā.

1952. gadā tu jau tiki salaulāts ar adventistu meiteni. Kā jūs iepazīnāties?

Tā kā jau biju pazīstams ar Ilgu Grunti, pēc kristībām tuvāk iepazīnos ar visu viņas ģimeni, jo tā bija cieši saistīta ar draudzes darbu. Tā bija ļoti viesmīlīga un bieži piedāvāja naktsmājas draudzes mūziķiem no Rīgas, Slokas un Kandavas. Tur bieži uzturoties, manu

un slimiem draudzes locekļiem. Šādas īpašības es ļoti vērtēju. Tāpēc, to visu vērojot un pārdomājot, sirdī radās pārliecība, ka viņa ir tas cilvēks, ar kuru

Nikodēms dārzniecībā

es gribētu saistīt savu dzīvi. Un šajos daudzajos gados, ko esam aizvadījuši kopā, viņa ir bijusi nenogurstošs palīgs un atbalsts. Arī šobrīd manā slimībā un nespēkā viņa arvien ir līdzās.

Nikodēms, Gaida un vecākais dēls Aldis

uzmanību saistīja Ilgas māsas Gaidas Gruntes raksturs un saimnieciskums. Īpaši saistīja viņas rūpes par veciem

Vai pievienošanās adventistu draudzei ietekmēja tavas darba gaitas?
Kad vēl biju jauns, nepieredzējis un

savā ticībā nedrošs, es lūdzu Dievu, lai Viņš mani pasargā no smagiem ticības pārbaudījumiem desmit gadus. Pēc pirmā dēla Alda un otrā dēla Nikodēma dzimšanas, Dievs mani ļoti svētīja valsts dārzniecības darbā. Vadoties pēc tolaik modernās vācu literatūras, Dievs svētīja ar ļoti labiem panākumiem Maskavas tautsaimniecības izstādē puķkopībā. Tam sekoja piedāvājums sadarboties ar Maskavas grāmatu izdevniecību, lai rediģētu vairākas puķkopības grāmatas. Izdevu arī savu grāmatu par jaunām puķu audzēšanas metodēm Latvijā krievu valodā.

Turpinot strādāt dārzniecībā, aktīvi iesaistījies draudzes kalpošanā. Sludinātājs Balodis deva padomu: „Turpini tur strādāt, bet vakaros lasi Bībeli, Praviešu Gara liecības un citas garīgas grāmatas, lai tu spētu sabatos stiprināt draudzi. Tev ir jāmacās, jāmacās un jāmacās.” Viņš man mācīja gatavot svētrunas. Kad sludinātājs Balodis tika pārcelts uz citu draudzi, Tukuma draudze kādu laiku palika bez mācītāja. Tas bija laiks, kad vairāki sludinātāji tika apcietināti. Mani aicināja kalpot ar svētrunām un vadīt sabatskolu.

Pateicos Dievam, ka pilnus desmit gadus, par kuriem biju lūdzis, man bija miers. Šajā laikā ar darba vadītājiem bija neskaitāmas pārrunas ticības dēļ, taču netika izvirzīti ultimāti. Dārzniecības vadība man uzticējās un bieži sūtīja komandējumus. Bet, līdzko desmit gadi bija pagājuši, sekoja pārbaudījums. Jaunais dārzniecības direktors izvirzīja kategorisku prasību – ja sestdienās nestrādāsi, tiks atlaists no darba. Atgriežoties no kārtējā komandējuma, tiku izsaukts uz kopsapulci. Jaunais direktors bija parūpējies ne tikai par to, lai es vairs nevarētu strādāt šajā dārzniecībā, bet arī par to, lai man tiktu liegta iespēja strādāt jebkurā darbavietā Latvijā. Lai to nodrošinātu, direktors aicināja palīgā kompartiju un centrālkomiteju. Salaspils botāniskā dārza direktors mani tomēr pieņēma, bet jau nākamajā dienā viņam bija jāierodas Rīgā attiecīgā iestādē, lai saprastu, ka mani jāatbrīvo. Mana pārliecība par Dieva apsoltību uzticamību aizvadītajos desmit gados bija kļuvusi noturīga, tāpēc šāds notikums pavērsiens mani vairs nebiedēja.

Pēc dažām nedēļām pie manis atbrauca kolēģi no Lietuvas, ar kuriem jau bija izveidojusies ļoti laba sadarbība. Viņi bija uzzinājuši par notikušo un aicināja mani strādāt uz Lietuvu. Šo piedāvāju-

mu pieņemu ar vienošanos tur strādāt vismaz divus gadus, lai attīstītu viņu saimniecību. Ik pēc 2-3 nedēļām viņi deva mašīnu ar šoferi, lai varu atbraukt uz mājām.

Tas bija risinājums vai drīzāk jauns izaicinājums?

Tajā laikā mana sieviņa bija trešā bērna, Māriša, cerībās. Vecēkie dēli jau bija skolnieki. Viņi piedāvāja pārcelties uz Lietuvu ar visu ģimeni, solot dzīvokli jaunā mājā. Mana sievasmāte klusībā lūdza Dievu, lai mums nebūtu jādodas prom. Bērniem pārcelšanās būtu ļoti smaga. Par to pārdzīvoja arī sievas vecāki, kuri savas vecumdienas vēlējās aizvadīt kopā ar mums. Tajā gadā bija barga ziema, un Lietuvas dzīvoklī vairākārt plīsa centrālās apkures caurules, kas aizkavēja mūsu pārcelšanos.

Kādā reizē, apbraukājot dārzniecības Latvijā, lai iegādātos nepieciešamos pavarīšanas materiālus Lietuvas vajadzībām, saņēmu negaidītu piedāvājumu strādāt Jūrmalas dārzniecībā. Taču pārtraukt sadarbību ar Lietuvu vairs nebija tik vienkārši, jo darbā tiku apstiprināts ar Lauksaimniecības ministrijas ziņu. Lai pārtrauktu darba attiecības, bija jāsaņem ministra atļauja. Devos uz tikšanos ar ministru. Viņš bija jau vecs vīrs, kas mani uzņēma kā dēlu. Viņa attieksme bija ļoti pozitīva, taču uz manu lūgumu viņš atbildēja: „Nikodēm, tu vari lūgt visu ko citu, bet tikai ne to.” Tajā brīdī atcerējos sievas lūgumu izstāstīt situāciju ar bērniem. Mājās bija jaundzimušais un divi skolnieki, bet piedāvātajā dzīvesvietā tuvumā nebūtu pat krievu skolas. Izdzirdot šo argumentu, ministrs mani apkampa, noskūpstīja un sacīja: „jebkura cita iemesla dēļ es tev atteiktu, bet bērnu dēļ es tevi saprotu.” Tikai pateicoties Dieva brīnišķīgajai vadībai, mēs varējām palikt Latvijā. Pat vēl vairāk, Dieva aizgādībā pēc diviem gadiem tiku iecelts par Jūrmalas dārzniecības vadītāju. Un viss, ko viņi piedāvāja, bija daudzkārt labāks par to, ko biju spiests atstāt iepriekšējā dārzniecībā sabata dēļ. Šī bija mana pastāvīgā darbavieta 30 gadu garumā.

Kā tas bija iespējams, ņemot vērā iepriekšējā direktora apņemšanos likt šķēršļus?

Jūrmalas dārzniecība bija zvejnieku kolhoza „Uzvara” pakļautībā, kuras valdes priekšsēdētājs bija Latvijas PSR Augstākās padomes deputāts Ilgonis

Bumburs. Dievs bija uzrunājis viņa sirdi, un viņš iestājās par mani, lai gan bija pastāvīgs spiediens mani atcelt no vadītāja amata. Kā viņš man vēlāk pats atstāstīja, gadu no gada tika saņemti neskaitāmi aizrādījumi, ka ticīgais Karčevskis nedrīkst būt vadītājs. Tomēr par spīti nebeidzamajai pretestībai, Dievs gādāja, ka nezaudēju ne darbu, ne arī kolhoza vadības uzticību.

Pēc 30 gadiem, kad tiku aicināts strādāt par sludinātāju, priekšsēdētājs Bumburs lika pie sirds, lai apdomāju savu izvēli, jo, ejot prom no dārzniecības, es zaudēšu visas pajas (naudas summa, ko atsevišķs dalībnieks iegulda kopīgajā uzņēmumā). Arī vairāki citi cilvēki

Nikodēms un Gaida

ieteica pārdomāt šo lēmumu, taču Dieva aicinājums man bija nesalīdzināmi vērtīgāks par visām pajām. Lai arī kādi būtu zaudējumi, es pieņēmu lēmumu aiziet no dārzniecības. Kad biju darījis zināmu savu lēmumu, kā lielu pārsteigumu saņēmu valdes ziņojumu. Bija notikusi kopsapulce, kur valdes locekļi vienbalsīgi bija vienojušies izdarīt izņēmumu un saglabāt visas pajas, kuras pēc noteiktās kārtības man bija jāzaudē. Es to nebiju ne gaidījis, ne cerējis. Tā bija tikai Dieva aizgādība.

No dārznieka par mācītāju... Tik daudzi gadi vispirms bija pavadīti dārzniecībā. Varbūt Dievs šajā laikā vēlējās, lai apgūsti kādas mācības, kas noderētu sludinātāja darbā?

Kad uzsāku šo darbu, man pašam tas nesaistījās ar ļoti radikālām pārmaiņām, jo draudzes dzīvē ar visu sirdi biju iesaistījies jau kopš kristībām. Aizejot no dārzniecības, pavērs ie-

spēja Dieva darbā iesaistīties vēl lielākā mērā. Arī dārzniecībā aizvadītais laiks bija svētgā. Strādājot ar augiem, bija iespēja apgūt daudz dziļu pamācību. Kaut vai tas, ka katram cilvēkam ir vajadzīga personīga un individuāla pieeja. Ir dažādi augi, kas prasa atšķirīgu kopšanu. Viens augs prasa vairāk laika, cits mazāk, bet uzmanība jāvelta katram. Darbs ar cilvēkiem prasa laiku un pūles, gluži kā ar augiem.

Savā kalpošanā mēs ar Gaidu ļoti daudz laika veltījām draudzes locekļu apmeklējumiem, uzklusot viņu vajadzības un cenšoties atbalstīt vientuļos. Šajā ziņā mums ar sieviņu bija laba saskaņa. Šādu aprūpi mēs abi ļoti vērtējām.

Kalpojot draudzēs, ir bijuši gan vieglāki, gan grūtāki laiki, bet ir bijis neizsakāms prieks par katru „ziedu” Dieva dārzā, kas, Svētā Gara uzrunāts un cilvēcīgo rūpju apņemts, uzplauka un ziedēja. Neesmu bijis pasargāts arī no kļūdām, bet pateicība Dievam, kurš pār visu ir nomodā un ir tuvu katram, kas sauc pēc palīdzības un žēlastības!

Kāda bija tava lielākā rūpe cilvēku garīgajā dzīvē, un kāds šobrīd būtu tavs vēlējums?

Kad Tukuma draudzē kalpoja mācītājs Ernests Klotiņš, viņš uzsvēra mācību par taisnošanu ticībā. Kad viņš gatavojās pārcelties uz Cēsīm, no viņa saņēmu grāmatu „Kristus – mūsu taisnība”. Viņš ļoti piekodināja to pētīt un mācīt draudzē. Viņš uzsvēra, ka septītās dienas adventistiem jābūt pašiem spēcīgākajiem Kristus taisnības sludinātājiem. Mūsu glābšana iespējama, tikai pateicoties Kristus nopelnam. Mums nav pamata sevi paaugstināt. Mūsu cerības pamats ir Kristus taisnība un tas, ko Viņa Gars paveic mūsos.

Šīm patiesībām arī es centos pievērst draudzes locekļu uzmanību. Dievs vēlas ietērt savus bērnus īpašā Svētā Gara spēkā, lai mēs varētu būt par patiesiem Jēzus lieciniekiem un lai Viņa spēkā mēs varētu pastāvēt pārbaudījumu stundā, kas nāks. Tāpēc veltiet laiku Dieva Vārda studijām un lūgšanām, lai gūtu pamatotu un personīgu pārliecību! Vērtējiet Praviešu Gara liecības! Pateicība Dievam par Viņa vēstnesi Eleni Vaitu, kas, Dieva Gara vadīta, Bībelē atklātās patiesības izgaismo īpaši skaidri. „Ticiet Tam Kungam, savam Dievam – un jūs būsiet nodrošināti! Ticiet Viņa praviešiem, tad jūs uzvarēsiet!” 2. Laiku 20:20.

Baltijas ūnijas
prezidents
Dāvids Nimmiks

KĀDA IR DZĪVES JĒGA?

Katra cilvēka dzīvē reiz pienāk brīdis, kad viņš pats sev uzdod jautājumu – kāds ir manas dzīves mērķis? Kāpēc es esmu šeit un tieši šajā laikā? Ko man iesākt ar savu dzīvi? Atbilde ir ļoti atkarīga no mūsu filozofiskās vai reliģiskās pieejas.

Vadoties no reliģiskās pārliecības, ka Dievs ir radījis šo pasauli, mēs ticam, ka katram cilvēkam ir dots noteikts mērķis vai prasība, saskaņā ar kuru dzīvot vai pēc kā tiekties. Piemēram, senebreju pravietis Miha raksta: „Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko Tas Kungs no tevis prasa, proti, – darīt taisnību, mīlēt žēlastību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā!”¹

Šī doma ved pie cilvēces eksistences galvenās idejas, sevišķi, kad mēs uz šīm lietām raugāties caur glābšanas plāna prizmu. Kristus atnāca šajā pasaulē un parādīja mums Dieva raksturu, pat vairāk, Viņš mums parādīja dzīves jēgu un mērķi, kā arī kļuva par upuri cilvēces glābšanas labā. Evaņģēlists Marks raksta: „Jo Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un savu dzīvību atdotu par atpirkšanas maksu par daudziem”.²

Tātad kalpošana. Vai tai ir jābūt cilvēka mērķim? Atbilde laikam būs – jā! Bez tās grūti iztēloties cilvēka dzīvi, jo tā ir galvenais dzīves mērķis. Grāmatā „Kristus līdžības” autore, domājot par talantu tematu, raksta, ka „Kristus sekotāji ir izpirkti, lai kalpotu”. „Mūsu

Kungs,” viņa turpina, „māca, ka patiesais dzīves mērķis ir kalpošana... Viņš ir devis kalpošanas likumu – kalpošanu Dievam un tuvākajam... Kalpojot citiem, cilvēks savienojas ar Kristu. Kalpošanas likums šādā veidā kļūst par dzīvu saikni, kas mūs savieno ar Dievu un citiem cilvēkiem.”³

Ja šis ir galvenais mūsu dzīves mērķis, tad kas mums ir jāzina? Laikam tas, ka katram no mums tiek piešķirtas dāvanas noteiktai kalpošanai vai darbam. Šīs dāvanas mums piešķir Svētais Gars kalpošanai Dieva draudzē. Dāvanas var būt dažādas, piemēram, apustulis Pāvils rakstīja draudzei Korintā: „Bet ikvienam ir dota Gara izpausme, lai nestu svētību. Citam Gars dod gudrības runu, citam atziņas runu tas pats Gars. Citam dota ticība tai pašā Garā; citam dāvanas dziedināt tai pašā vienā Garā; citam spēki brīnumus darīt, citam pravietot, citam garu pazīšana, citam dažādas mēles un citam mēļu tulkošana. Visu to padara viens un tas pats Gars, piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams.”⁴ Katram cilvēkam, katram kristietim vai Dieva kalpam tiek piešķirta vismaz viena dāvana. Tā ir labā vēsts!

Savā draudzes darba praksē esmu ievērojis, ka daži, bet dažkārt pat lielākā daļa draudzes locekļu nespēj noteikt savas dāvanas. Kad tiek uzdoti jautājumi: vai jūs zināt savus garīgos talantus? Vai varat tos nosaukt? Rezultāti rāda, ka tikai 20% draudzes locekļu zina savas garīgās dāvanas.

Tātad, ja jūs nezināt savas dāvanas, tad varbūt šis raksts jums palīdzēs atrast vai atklāt apslēptās iespējas, jo mūsu kalpošana ir saistīta ar šīm spējām un dāvanām – iedzimtām vai iegūtām.

Dievam ir plāns, lai katrs varētu piedalīties kalpošanas darbā, un es vēlos uzsvērt vārdu „katrs”. Jēzus pirms uzkāpšanas Debesīs bija devis savai draudzei darbu un šī darba paveikšanai bija devis katram dāvanas. Saskaņā ar Dieva plānu. „Bet ikvienam no mums piešķirta žēlastība tādā mērā, kādā to Kristus mums ir dāvinājis... Viņš arī devis citus par apustuļiem, citus par praviešiem, citus par evaņģēlistiem, citus par ganiem un mācītājiem, lai svētos sagatavotu kalpošanas darbam, Kristus miesai par stiprinājumu.”⁵ Kā mēs jau pamanījām, ar šo dāvanu saraksts vēl nav beidzies.

Pēc Kristus uzkāpšanas Debesīs Viņš saviem sekotājiem deva apsolīto Svē-

1 Miha 6:8

2 Marka 10:45

3 E. Vaita “Kristus līdžības” (COL 326,4)

4 1. Kor. 12:7-11

5 Ef. 4:7, 11-12

to Garu, kurš savukārt katram ticīgajam Kristus sekotājam sniedz dāvanas, „piešķirdams katram savu tiesu, kā gribēdams”.⁶

To mēs varam redzēt, jo visi, kas saņēma Svēto Garu, saņēma arī kalpošanai nepieciešamās dāvanas. Ja mēs sakām, ka mums nav nevienas dāvanas, tad tas nozīmē, ka mums nav arī Svētā Gara. Šādam secinājumam būtu jāizraisa mums veikt nopietnas pārdomas par mūsu dzīves mērķi un jēgu.

Apustulis Pāvils salīdzina draudzi ar Kristus miesu (1Kor. 12. nodaļa). Kāpēc? Apustuļa vēlēšanās bija parādīt, ka draudzei ir nepieciešamība pēc dažādām dāvanām, un tādēļ draudzē nevajadzētu valdīt augstprātīgai attieksmei pret tiem, kam dāvanas ir mazākas. Katram miesas loceklim piemīt sava noteikta funkcija, un viņi visi ir savstarpēji saistīti attīstības un augšanas procesā. Tādejādi zināšanām, ka visas dāvanas nāk no Dieva un tās ir nepieciešamas „Kristus miesas veido-

pini lūgt un meklēt Dieva vadību. Esi atvērts jaunām idejām.

2. Esiet gatavi izmantot savu dāvanu. Dāvanas tiek dotas ar noteiktu mērķi un kalpošanai. Ja jūs tiešām vēlaties uzzināt savu dāvanu, tad tās mērķim ir jābūt draudzes uzcelšanai. Atcerieties, ka dāvanas tiek dotas kalpošanai citiem! Apustulis Pēteris raksta: „Kādu katrs dāvanu saņēmis, ar to kalpojiet cits citam kā labi dažāda veida Dieva žēlastības namturi.”⁷

3. Esiet informēti. Jums būs ļoti grūti atrast savas dāvanas, ja nezināsi, kādas dāvanas pastāv. Izlasiet Bībeles aprakstus jeb dāvanu sarakstus (Rm. 12. nod., 1Kor. 12. nod., 1Pēt. 4. nod., Ef. 4. nod.). Izpētiet šo tematu un, ja piederat mazajai grupai, tad pārrunājiet par to savā starpā. Apjautājieties savas draudzes locekļiem, kuros jūs redzat dāvanu izpausmes, kā viņi atrada savas dāvanas? Problēma var būt, ka daudzi nebūs spējīgi dot skaidru atbildi, jo daudziem nemaz nav skaidras izprat-

ir dāvāt mums prieku sajūtu, jo, izpildot noteiktu uzdevumu, jūs to izdarīsiet ātri un bez liela enerģijas patēriņa. Pat vairāk! Cilvēki jums apkārt pamanīs, vai jūs to esat veikuši ar entuziasmu vai piespiesti. Pajautājiet paši sev, kas jums sniedz prieku?

5. Praktizējiet! Iespējams, ka jums ir evaņģēlista dāvana, bet jūs par to nezināt, jo nekad neesat mēģinājuši ar kādu dalīties evaņģēlija vēstī ārpus draudzes. Šādā veidā, ja jūs kaut ko darāt un praktizējat, tad, iespējams, jūs drīz vien atklāsiat savu dāvanu.

6. Jūsu dāvanas efektivitāte. Pieņemsim, ka jūs ticat, ka jums piemīt evaņģēlista dāvana, taču gadu no gada jūs nespējat nevienu pievest pie Kristus. Tad ir iemesls sākt šaubīties par šīs dāvanas esamību. Kad Kungs jūs svētī ar kādu dāvanu, tad rezultātam ir jātop redzamam. Garīgās dāvanas ir dotas, lai nestu rezultātu un pieaugumu.

7. Ieklausieties citu viedokli! Var būt, ka jums ir 100% pārliecība, ka Dievs

Visu spēju attīstīšana ir pirmais pienākums, par ko mums jāatbild Dievam un cilvēkiem. Tas, kurš ik dienas nepieaug savās spējās un lietderībā, neīsteno dzīves mērķi.

šanai”, būtu jābūt par spēcīgu, motivējošu faktoru.

Kā mēs jau ievērojām, Dievs vēlas, lai Viņa draudze, katrs cilvēks varētu kļūt par svētību, zemes sāli un gaismu šajā pasaulē. Svētīgi tie jaunie cilvēki, kuri ātri atrod savas dāvanas un spēj būt par svētību draudzei un sabiedrībai. Tomēr mums ir daudz tādu, kuri sev neatrod vietas, un ar viņiem neviens nenodarbojas. Kā viņiem palīdzēt? Tas ir viens no draudzes vadītāju uzdevumiem šiem cilvēkiem palīdzēt atrast savas dāvanas.

Kā lai atrod savu dāvanu? Te ir septiņi soļi.

1. Lūdziet par to Dievu. Šajā jautājumā ir ļoti svarīgi, lai jūs meklētu Dieva vadību. Izmantojiet katru iespēju, lai saprastu dzīves jēgu un mērķi. Grāmata par garīgām dāvanām, aptaujas lapas vai seminārs, tas var palīdzēt atrast savu dāvanu. Pēdējā laikā ir izveidotas vairākas jautājumu lapas jeb testi, kur, atbildot uz jautājumiem, jūs varat noteikt savas dāvanas. Pajautā savam mācītājam un aprunājies ar viņu. Tur-

nes par garīgām dāvanām, taču situācija var ātri izmainīties, jo jūsu jautājums var likt viņiem aizdomāties.

4. Sāciet darīt to, kas jums patīk un atnes prieku. Tas ir normāli, ka, izmantojot garīgās dāvanas, jums rodas prieks. Tad jūs varat kalpot citiem un draudzei, neskatoties uz pulksteni. Kādā seminārā slavens evaņģēlists un vadītājs Bils Haibls vērsās pie četrus tūkstošu cilvēku auditorijas ar jautājumu: „Lūdzu, uzrakstiet savas trīs galvenās dāvanas pareizā secībā, pirmā, otrā, trešā.” Atceros, es bija nelielā apjukumā, taču man līdzās sēdēja teoloģijas profesors Daniels Dūda, kurš, ilgi nedomādams, uzrakstīja savas trīs dāvanas un iedeva arī man tās izlasīt. Tas man deva iemeslu aizdomāties un veikt nepieciešamos secinājumus. Izrādās, ka tad, kad jums ir vairāk nekā viena dāvana, tad, kalpojot ar dāvanu numurs viens, jūs iegūstat gandrīz 100% enerģijas atdevi un prieku. Otrās dāvanas izmantošana samazina atdevi un enerģijas atgriešanos uz pusi. Dieva plāns caur dažādu dāvanu izmantošanu

jums ir dāvājis konkrētu dāvanu. Jūs esat par to lūdzis Dievu un esat gatavi šo dāvanu izmantot kalpošanā. Jums ir prieks un baudījums, praktizējot šo dāvanu, taču var gadīties, ka šo prieku izjūtat tikai jūs pats. Tāpēc ir vēlams, lai arī jūsu brāļi draudzē un draugi ārpus draudzes apstiprinātu šīs vai citas dāvanas klātesamību.

Noslēgumā vēlos sniegt šo citātu: „Ja arī talantu nav daudz, tie ir jāizmanto. Jautājums, kas mūs visvairāk nodarbinā, ir nevis: “Cik daudz es esmu saņēmis?” bet gan: “Ko lai daru ar to, kas man ir?” Visu spēju attīstīšana ir pirmais pienākums, par ko mums jāatbild Dievam un cilvēkiem. Tas, kurš ik dienas nepieaug savās spējās un lietderībā, neīsteno dzīves mērķi”.⁸

Izmantojiet savas dāvanas savam tuvākajam par labu un jūsu draudzēs, lai jūs paši varētu augt, attīstīties, līdz „mēs visi sasniegsim vienību Dieva Dēla ticībā un atziņā, īsto vīra briedumu, Kristus diženuma pilnības mēru”.⁹

6 1Kor. 12:11

7 1Pēt. 4:10

8 E. Vaita “Kristus līdzības” (COL 329)

9 Ef. 4:13

PUSAUDŽU TIKŠANĀS

Iepriekšējā Adventes vēstis numurā varējām lasīt vairākus rakstus saistībā ar sociālo tīklu un tehnoloģiju tēmu. Jāatzīst, ka rakstīt whatsapp ziņas ir samērā ātri, ērti, parocīgi. Izmantoju šo zibenīgo palīglīdzekli un sazinājos ar Rīgas 7.draudzes jaunieši Emīliju Reznikovu, lai uzzinātu, kā Dievs svētījis viņas aizsākto kalpošanu, organizējot pasākumu pie sevis mājās pusaudžiem no visas Latvijas.

Jana Kuzmenkova

Emīlija, dzirdēju, ka tu rīko pusaudžiem tikšanās. Pastāsti, lūdzu, kā tu nonāci līdz šādai idejai? Un ko vispār nozīmē šis pasākums?

Šo ideju Dievs manā sirdī audzēja jau ilgu laiku. Es sapratu, ka mūsu draudzē nodarbināti ir pat vismazākie "jēriņi", tālāk jau Piedzīvojumu meklētāji, tad no 10-15 gadiem Ceļa meklētāji. Vēlāk ir daudz un dažādi pasākumi jauniešiem, kur lielākā daļa ir vecāki par 18 gadiem. Bet vecumā no 15 līdz 18 ir tāds kā tukšums – vari doties uz jauniešu pasākumiem, protams, vari palīdzēt CM, bet nekādu atsevišķu pasākumu nav. Tā nu radās ideja kaut ko šajā lietā mainīt, un Dievs šo ideju izaudzēja līdz pasākumam, kurš notiek vienreiz divos mēnešos, kurā jaunieši iepazīstas viens ar otru caur dažādām aktivitātēm grupās. Vēl katru reizi ir viena garīgā tēma, pašu izvēlēta, kuru kopīgi apskatām, dalāmies savos piedzīvojumos, viedokļos un meklējam atbildes Bībelē. Šī pasākuma mērķis ir iegūt jaunus draugus un kopā rast atbildes uz neskaidriem jautājumiem, garīgi augt.

Vai tiešām ir aicināti pilnīgi visi Latvijas adventistu pusaudži un viņu draugi?

Jā, noteikti aicinu KATRU, kam ir vēlēšanās! Bet šis pasākums gan pagaidām ir domāts tieši adventistu jauniešiem, ne tik ļoti kā evaņģelizācijas pasākums draugiem.

Kā parasti norit šīs tikšanās? Kā jūs pavadāt laiku?

Kā jau minēju, visas dienas laikā iepazīstam viens otru caur dažādām aktivitātēm. Pirmajā reizē, piemēram, bija uzdevums grupās izcept piparkūkas tādās formiņās, kas raksturotu tieši to grupu, pēc tam prezentējot pārējiem. Citā reizē, kad jau kļuva siltāks, devāmies ārā pasportot svaigā gaisā. Garīgo tēmu katru reizi gatavo citi trīs jaunieši, katrs ar savu uzdevumu, piemēram, intervēt 5 cilvēkus draudzē, atrast atbildes uz konkrētiem jautājumiem Elenas Vaitas grāmatās un, protams, Bībelē.

Cik bieži esat jau tikušies? Un cik bieži plānojat sanākt kopā arī turpmāk?

Esam tikušies trīs reizes, arī turpmāk plānojam sanākt vienreiz divos mēnešos. Nākamā reize ir plānota kādā no augusta svētdienām, vēl tikai precīzi nezinu, kurā.

Iedomāsimies, ka es dzīvoju tālāk no

Rīgas, bet esmu uzzinājusi, ka notiek šādas pusaudžu tikšanās. Vēlos braukt, bet tomēr ir vairāki šķēršļi. Ceļš un naktsmītnes, jo, iespējams, ka autobuss atpakaļ uz mājām nekursēs piemērotā laikā. Ko lai daru? Un kā lai uzzinu, kur vispār notiek šis pasākums?

Noteikti ar visiem jautājumiem vari griezties pie manis, mēģināsim kopīgi atrast risinājumu! To, kur pasākums notiek, vari uzzināt tagad – Babītē, Gravu ielā 42. Nokļūšana ir vienkārša, ar autobusu vai vilcienu, un atrast galamērķi mēs noteikti palīdzēsim! Tā kā par visiem šķēršļiem droši ziņo!

Kādā veidā var ar tevi sazināties?

Vari sazināties caur facebook, kā arī rakstot uz manu telefonu – 26686876.

Vai ir nepieciešama arī kāda palīdzība no dalībniekiem?

Jā, ja ir vēlēšanās, tad ir, ko darīt. Kādu reizi varēsi palīdzēt izdomāt aktivitātes, citu – sagatavot garīgo tēmu, bet noteikti nebūs jādara vienam, darīsim to kopā!

Vai ir kādi vietu ierobežojumi?

Tā kā telpas diemžēl nav bezizmēra, tad iespēja piedalīties ir līdz 35 cilvēkiem.

SEKOJOT TĀLĀK

No kādas nesen dzirdētas uzrunas prātā ir iespiesies teikums: “Patiesa nodošanās prasa uzpurēšanos.” Un patiesi, vai tā nav? Jebkurā dzīves jomā, miņot tikai dažas, kā bizness, laulība, vai sekošana Dievam (Lk 14:33), nav šaubu, nodošanās prasa sevis aizliegšanu. Grāmatā „Laikmetu ilgas” 250. lpp. lasām: “Nav robežu tāda cilvēka derīgumam, kas, noliekot sevi malā, ļauj savā sirdī darboties Svētajam Garam un dzīvo Dievam pilnīgi svētītu dzīvi.” Pāvils raksta: “Es visu iepriekšējo vērtēju kā zaudējumu..., lai tik es iemantotu Kristu.” (Filip. 3:8). Pārdomājot, ko Dievs ir atdevis par mums, ticu, ka mūsu sirdīs dzimst mīlestība pret Viņu, nodošanās un gatavība sevi aizliegt, lai sekotu Jēzum.

Augstāk redzamajā grafikā ir attēloti IMPACT sirdspuksti, kas attēlo četrus sekojošus posmus, kas ir savienoti, lai vadītu mūs uz dzīvi, nodotu kalpošanai Dievam.

IMPACT Latvija

Nu jau vairākus gadus pēc kārtas IMPACT Latvija organizē misijas nometnes dažādās Latvijas pilsētās. Šogad Madona (14.-23. augusts) ir izvēlēta pilsēta. Sadarbībā ar vietējo draudzi IMPACT tiecas līdzdalīt Kristus mīlestību un Dieva Vārda patiesību. Mūsu mērķis ir atstāt sabiedrībā iespaidu un dāvēt cilvēkiem pozitīvu un visaptverošu pieredzi ar adventistu draudzi. Dažas no aktivitātēm, ko mēs piedāvājam, ir veselības izstāde, grāmatu evaņģelizācija, bērnu radošās

darbnīcas, labdarības darbs, koncerti un publiskās sanāksmes.

Šīs nometnes ne tikai ietekmē sabiedrību, bet ir pagrieziena punkts daudzu jauniešu dzīvē. Esot vienam, var būt grūti dalīties ar savu ticību, bet vidē ar apmācību un iedvesmojošu sadraudzību daudzi piedzīvo izlaušanos. Šogad runātāji būs no Latvijas, kā arī divi ārzemju viesi – Daniels un Silvija Pel – misionāri no Norvēģijas.

“Svētā Gara spēkā IMPACT tiecas iedvesmot draudzes locekļus kopā pasludināt Kristus nākšanu – šajā paaudzē.”

IMPACT misijas ceļojumi noteikti ir investīcija mūsu draudzes jaunatnē. Dalībnieki nereti atgriežas savā draudzē ar iedvesmu un idejām, kas var atbalstīt draudzes dzīvi un sabiedrību.

Dalības maksa IMPACT Madona šajā vasarā ir šāda:

Agrā pieteikšanās:	eiro 40,- (piesakoties jūnijā)*
Normālā:	eiro 43,- (piesakoties jūlijā)*
Vēlā reģistrācija:	eiro 45,- (piesakoties augustā)*

* Visas cenas ir norādītas, gadījumā, ja jūs nakšņojat klases telpās, skolā! Iespējama nakšņošana arī kopmītnēs- 5 eiro par nakti.

Vairāk informācijas un reģistrācija mājaslapā: www.impact-latvija.lv

Piektais veselības princips ATPŪTA

KRĀ: Brālīt, tu izskaties galīgi bēdīgs!

KRŪ: Nē, es neesmu bēdīgs, esmu tikai trakoti piekusis.

KRĀ: Jā, es arī jūtos mazlietiņ sagurusi.

KRŪ: Tā ir, kad viss laiks paskrien pilns ar darbošanos un nemaz nav laika atpūsties. Visi tie spārnu vēcināšanas treniņi, ātrlidošanas sacensības, orientēšanās pasākumi, čiekurfutbola mači...

KRĀ: Jā, man jau arī daudz laika un spēka paņēmt daļlidošana, kora mēģinājumi, viesturnejas, koncerti. Mēs esam tik noslogoti vārnu bērniņi! Esmu dzirdējusi, ka arī cilvēki sūdzas par to, ka viņiem neatliek laika atpūtai. Viņi tik skrien un skrien, un skrien, bet es neesmu pārliecināta, vai paši vispār zina, uz kuriem tā bizo.

KRŪ: Tā ir. Vispār vajadzētu izdomāt vienu dienu, kad neviens neko nestrādā, nekur nebizo, bet visi vienkārši atpūšas. Nav nekādu treniņu, mēģinājumu, lidojumu un pārlidojumu, skriešanu, darbošanos!

KRĀ: Jā, kad var mierīgi pašūpoties ozola zaros, raudzīties debesīs skrejošos mākoņos un vienkārši priecāties, ka esi DIEVA radītajā, skaistajā pasaulē.

KRŪ: Jā, un apciemot vientuļās, vecās vārniņas vārnu pansionātā vai arī kādu sen neredzētu draugu.

KRĀ: Tiešām, tādu dienu vajadzētu izdomāt gan.

mamma: Tāda diena nemaz nav jāizdomā. Tāda diena jau sen ir izdomāta.

KRĀ: Tiešām? Un kas tā ir par dienu?

KRŪ: Vai mēs arī to varam lietot? Esmu noilgojies pēc tāda laiciņa, kad ir miers un priecīga atpūšanās.

mamma: Atcerieties, kad mēs runājām par to, kā DIEVS radīja pasauli, visu radību un cilvēkus?

KRĀ: Jā, jā, atceramies.

KRŪ: Tieši sešās dienās tas viss notika. Kurš tad to nezina!

KRĀ: Jā, katrs kārtīgs DIEVA radījums to labi zina. Arī mēs, vai ne?

mamma: Un kā jūs domājat, ko DIEVS darīja septītajā dienā?

KRŪ: Man šķiet, ka pēc tik vērienīga pasākuma būtu bijis tīri saprātīgi beidzot arī atpūsties.

mamma: Nu re, tieši tā arī bija. Septītajā dienā DIEVS atpūtās no visa padarītā darba. Sešas dienas DIEVS izlietoja radīšanas darbam, bet septītajā dienā DIEVS dusēja, un tad VIŅŠ šo dienu iesvētīja un nošķīra kā atpūtas dienu cilvēkiem.

KRĀ: Tātad sešas dienas visiem čakli jāstrādā, bet septītajā dienā jāatpūšas no visiem darbiņiem un skriešanas?

KRŪ: Tas nu gan ir varen labi! Man tas patīk!

KRĀ: Re, kā DIEVS mīl savus radījumus. VIŅŠ jau iepriekš ir visu paredzējis. Gan laiku darbam, gan arī atpūtai.

mamma: Atpūta ir ļoti svarīga, lai jūs, mīļie, augtu stipri un veseli.

KRŪ: Tad jau arī jāizguļas ir kārtīgi. Esmu dzirdējis, ka miegā bērni aug.

mamma: Jā, miegā atpūšas rociņas un kājīņas.

KRĀ: Arī sirsnīga un domīga.

KRŪ: Interesanti, cik ilgi jāguļ vienam cilvēkbērniņam, lai atpūstos?

mamma: Man šķiet, vajadzētu pietikt ar desmit vai vienpadsmit stundiņām.

KRĀ: Re, brālīt, miegs ir svarīgs, bet tu tik bieži

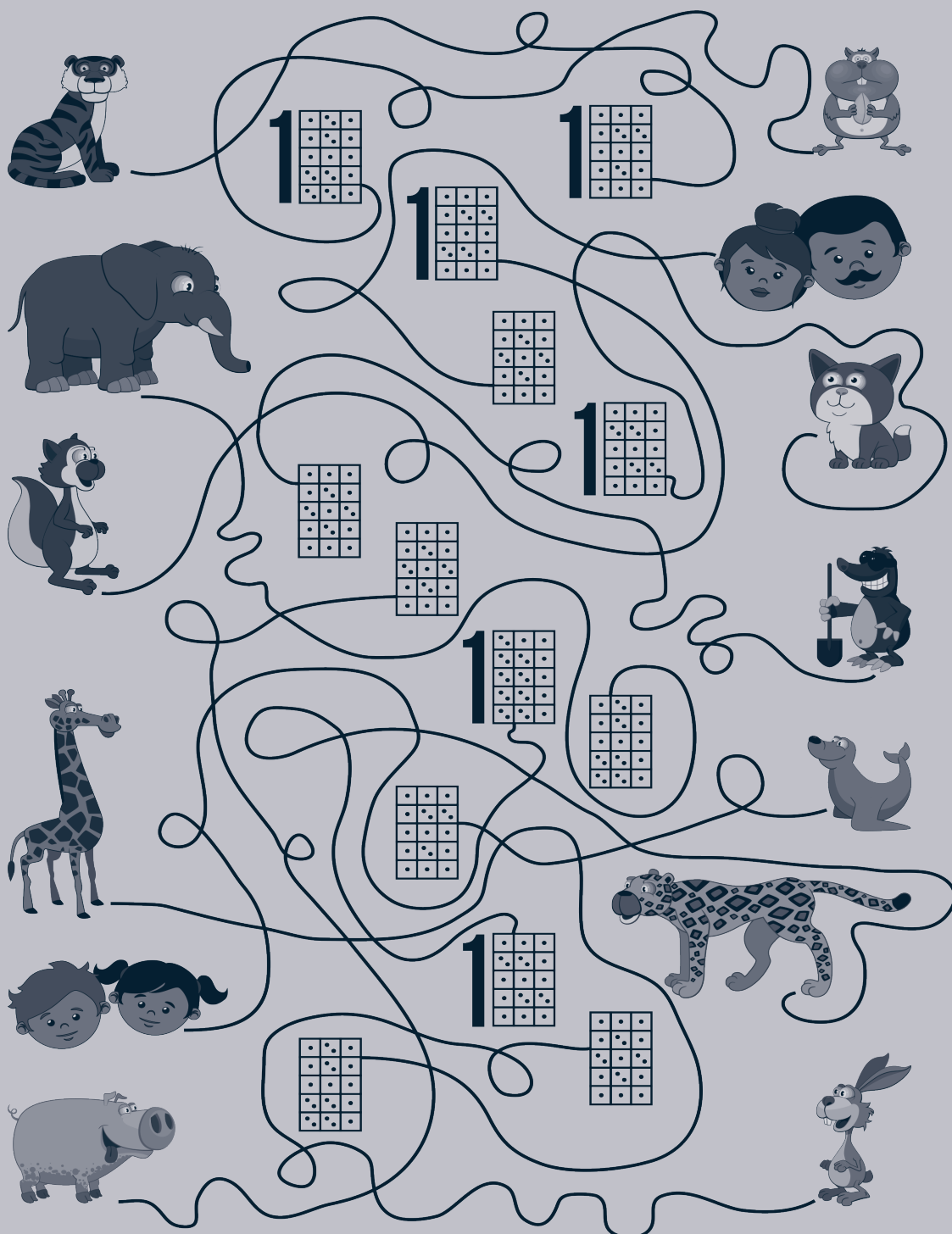
knosies un peries pa vakariem, un nekādi nevari vien aiziet gulēt.

KRŪ: Es labošos. Turpmāk iešu laikā un izgulēšos kā viens miega runcis! Un arī DIEVA ieceltajā nedēļas dienā nedarīšu neko! Nevienu pašu darbu!

KRĀ: Jā, pareizi ir! Lai atspirgst mūsu nogurušie spārniņi, knābīši un mazās putnu sirsnīņas.

UZDEVUMS • UZDEVUMS

Lai UZZINĀTU, CIK ILGI KATRS ATPŪŠAS MIEGĀ, IZKRĀSO TĀS RŪTIŅAS, KUR TIKAI VIENS PUNKTS.

MANA TICĪBA

Neviens cilvēks nav lielāks par savu lūgšanu dzīvi (Leonards Reivenhils).

Ir pagājuši seši mēneši kopš piedalos divās lūgšanu grupiņās, kas lūdz pa telefonu. Mēs lūdzam katru dienu no rīta. Arī brīvdienās. Ar vienu grupiņu tas ir pl.6:45, ar otru 7:30. Mūsu kopīgās lūgšanas ilgst 15-20 minūtes. Mēs šo laika rāmi nepārsniedzam, lai vienmēr varētu rēķināties un plānot citas rīta aktivitātes.

Sazvanoties mēs nepārrunājam jautājumus, tikai lūdzam. Sasveicināties, pajautājam viens otram, vai nav vēl kāda sevišķa lūgšanu vajadzība konkrētajai

Kopš manu ikdienu ir pārpludinājušas lūgšanas, vēroju, kā ikviena kalpošana Dievam ir kļuvusi svētīta. Lūgšanas man palīdz izjust atkarību no Dieva. Reizēm šķiet, ka mēs tikai lūdzam, un Dievs dara. Visai bieži pēc darba sanāksmēm nākas jautāt – kā mēs kaut ko tādu varējām paveikt?

Vēlos dalīties ar lielāko dvēseles prieku, ko šobrīd piedzīvoju. Tā ir atziņa, ka visas iespējamās cīņas Kristus priekš manis jau ir izcīnījis, un man atlikusi tikai viena - labā ticības cīņa. Un arī tur

pār mums (Ps.139:5).

Piedzimstot šajā pasaulē, mums netika lūgta piekrišana, vai to vēlamies. Mēs dzīvojam. Tāpat arī mums netika jautāts, vai vēlamies, lai Kristus uzņem mūsu grēkus. Viņš tos vienkārši uzņemas. Īstenībā vienīgais veids, kā nebūt par Viņa bērnu, ir izlikties, ka neesam un pilnīgā neticībā to noraidīt. Vienīgā “telpa”, kurā iespējams nebūt Dieva klātbūtnē, ir neticība. Līdzīgi kā vienīgā iespēja man nebūt par savu vecāku bērnu ir pilnīgi noraidīt un neticībā šo

Mums nav jātiecas, lai Viņš mūs pieņemtu.

Viņš mūs jau ir pieņēmis, kad vēl bijām un esam grēcinieki.

dienai, un tad vienojamies lūgšanā.

Katrā grupiņā ir trīs cilvēki. Mūsaprāt, tas ir vispiemērotākais apjoms. Ja kāds no grupiņas nevar pievienoties, tad lūgšanas tomēr notiek. Un trīs cilvēki nav arī pārāk daudz, lai lūgšanas ieilgtu.

Katrai no grupiņām ir savs īpašs mērķis. Viena ir Mūzikas nodaļas komanda, otra lūdz par konkrētiem cilvēkiem. Mēs arī aizlūdzam viens par otru. Šīs lūgšanas ir kļuvušas par neatņemamu rīta sastāvdaļu, gluži kā brokastis vai rīta duša.

Ar vienu no grupiņām mēs tiekamies arī klātienē katru otrdienu pl.7:30 Baznīcas ielā 12a. Šī ir atvērta grupiņa, kurai ikviens var droši pievienoties. Reizēm mēs sanākam uz lūgšanu rītiem arī sabatos.

Un trešā lūgšanu grupiņa notiek piektadienas vakaros.

Viņš ir mans Palīgs. Kādu atvieglojumu garam sniedz apziņa, ka man nav jācīnās, lai es atrastu Dievu! Viņš mani jau ir atradis. Īstenībā mēs jau piedzimstam šajā pasaulē kā atrasti. Mēs patiesi atrodam Dievu tajā brīdī, kad pieņemam, ka Viņš mūs ir atradis. Mums nav jāpanāk savienošana ar Dievu. Kristum uzņemoties cilvēces lāstu un pašam kļūstot par cilvēku, Dievs jau ir savienojies ar mums uz mūžīgiem laikiem. Mēs savienojamies ar Jēzu brīdī, kad pa īstam noticam, ka Viņš ir izvēlējis savienoties ar mums. Tad viss mainās. Mums nav jātiecas, lai Viņš mūs pieņemtu. Viņš mūs jau ir pieņēmis, kad vēl bijām un esam grēcinieki.

Mums arī nav jānonāk Viņa klātbūtnē. Patiesība ir, ka Viņš jau ir ap mums no visām pusēm un tur savu glābjošo roku

patiesību izslēgt no apziņas. Savā būtībā pat tas nemaina īstenību. Vienīgais, ko tādā veidā varu panākt, ir sevi pilnībā nobloķēt iespējamai vecāku labvēlībai, svētībām un mīlestībai.

Ticība ir atslēga. Pēc Jēzus nākamais svarīgākais vārds Bībelē ir ticība. “No ticības taisnais dzīvos.” (Rm.1:17)

Kad manī nav miera ar Dievu, kad ir kāds apzināts grēks uz sirids, es personīgi jūtos pilnīgi paralizēts darīt jebko - nevaru pastrādāt, mācīties, pat veikt elementāras lietas. Viss tad šķiet atņemam pēdējos spēkus. Bet pēc lūgšanas, reizēm pavisam īsas, bet no dvēseles sāpēm - esi man grēciniekam žēlīgs! - un ticībā dzirdot vārdus - “viņš nogāja mājās taisnots”, esmu atkal gatavs doties kaut līdz pasaules galam.

Mārtiņš Suibatovičs

BAZNĪCU NAKTS

Šī gada 5. jūnija vakarā jau otro gadu norisinājās Latvijas kristīgo baznīcu kultūras notikums “Baznīcu nakts”. Visā Latvijā tas pulcējis apmēram 30 500 apmeklētāju. Baznīcu nakts ir laiks, kad jebkurš interesents var ienākt baznīcā un iepazīt tās kultūras un garīgās vērtības. Pasākuma dienā baznīcas ir atvērtas līdz pusnaktij un pat ilgāk. Šogad pasākuma koordinatori izteica aicinājumu: “Dodies ceļā un atklāj

Latvijas baznīcas no jauna!”

Šogad pasākumā piedalījās vairākas Adventistu draudzes. Rīgas 1. draudzei (kura piedalās jau otro gadu pēc kārtas) pievienojās arī Adventistu draudzes Liepājā, Cēsīs, Valmierā un citur. Mēs esam no sirds pateicīgi Dievam par bagātajām svētībām, kuras piedzīvojām šī pasākuma laikā.

Ivo Roderts

“Ceļa meklētāju” kluba programma

Rīgas 1. draudzes jauniešu uzstāšanās

Diskusijas ar apmeklētājiem

Ekskursija pa dievnama telpām

Radošā darbnīca

Koklētāju ansambļa priekšnesums

Sekojo tālāk IMPACT Madona 14.-23. augusts

"Jaunieši, vai jūs varat veidot nelielas kompānijas un kā Kristus karavīri vienoties darbā, pielietojot visu savu smalkjūtību, iemaņas un talantus Meistara lietā, lai glābtu dvēseles no pazušanas?"
Laika zīmes, 29. maijs, 1893

www.impactlatvija.lv